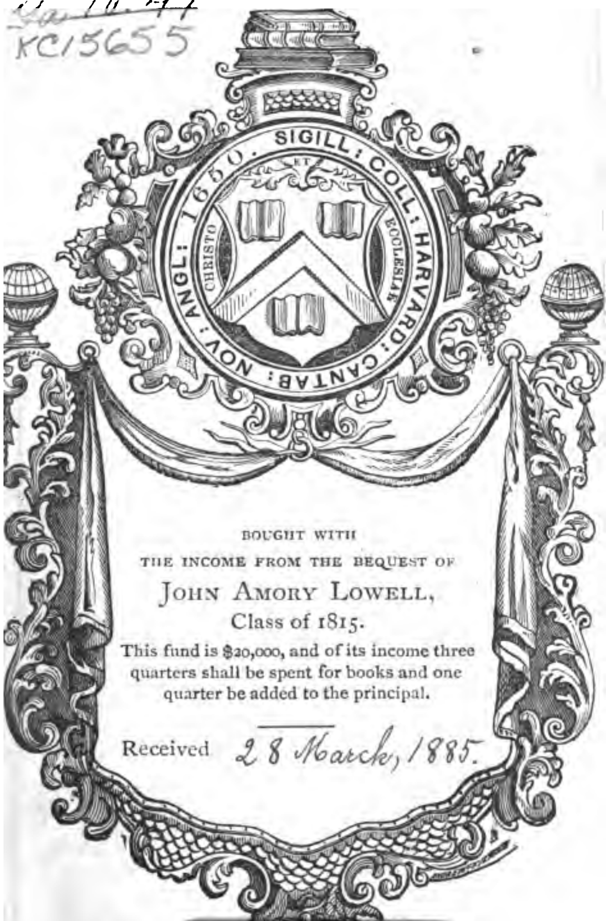

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY.

SIGILL : COLL : HARVARD : CANTAB : NOV : ANGL : 1650.
CHRISTO ET ECCLESIAE
BOUGHT WITH
THE INCOME FROM THE BEQUEST OF
JOHN AMORY LOWELL,
Class of 1815.
This fund is $20,000, and of its income three
quarters shall be spent for books and one
quarter be added to the principal.
Received 28 March, 1885.

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΜΥΘΟΙ ΗΘΙΚΩΤΑΤΟΙ

ΕΙΣ ΑΠΛΗΝ ΦΡΑΣΙΝ

ΝΕΩΣΤΙ ΕΚΔΟΘΕΝΤΕΣ.

ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝ. ΤΥΠΟΓΡΑΦ. Ο ΦΟΙΝΙΞ.

1877.

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΜΥΘΟΙ

ΜΥΘΟΣ 1.

Ἀετὸς καὶ Ἀλωποῦ.

Ἀετὸς καὶ Ἀλωποῦ κάμνοντες φιλίαν ἀνάμεσόν τους, ἀπεφάσισαν νὰ βάλουσι τὰς κατοικίας τους σιμὰ διὰ νὰ ἔχωσιν ἀφορμὴν νὰ συναναστρέφωνται συχνὰ, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον νὰ κρατοῦσι πλέον σταθερὰν καὶ βεβαίαν τὴν φιλίαν τους. Ὁ Ἀετὸς τὸ λοιπὸν ἔκαμε τὴν φωλεάν του εἰς ἕνα ὑψηλὸν δένδρον, καὶ ἡ Ἀλωποῦ ὁμοίως εἰς κάποια χαμόδενδρα, ὁποῦ ἦτον ἐκεῖ σιμά. Ἦλθε καιρὸς νὰ γεννήσῃ ἡ Ἀλωποῦ, καὶ ἐγέννησεν εἰς τὴν φωλεάν της. Μίαν φορὰν εἶχε μισεύσει ἀπὸ τὴν φωλεάν της, καὶ ἐπήγαινε νὰ βοσκήσῃ. Ὁ Ἀετὸς μὴν ἔχωντας τί νὰ φάγῃ, ἐξαπέταξε κάτω εἰς τὴν φωλεὰν τῆς Ἀλωποῦς, καὶ πέρνωντας τὰ παιδία της, τὰ ἀνέβασεν εἰς τὴν φωλεάν του, καὶ τὰ ἔφαγε μαζῆ μὲ τὰ πυλία τυ. Ἡ πτωχὴ ἡ Ἀλωποῦ ἐπιστρέφουσα ἀπὸ

τὴν βοσκὴν, καὶ μανθάνουσα τὰ γενόμενα ἐλυπήθη, ὄχι τόσον διὰ τὸν θάνατον τῶν παιδίων της, ὅσον διατὶ ἔβλεπε πῶς ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐκδικηθῇ ἐναντίον τοῦ Ἀετοῦ· καὶ ἐπειδὴ χερσαία οὖσα δὲν ἠμποροῦσε νὰ κατατρέχῃ ἕνα πτηνὸν, διὰ τοῦτο ἔκαμεν ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχουσι συνήθειαν νὰ κάμνουσι οἱ ἀδύνατοι ἐναντίον τῶν δυνατῶν, ἤγουν ἐστάθη ἀπὸ μακρὰν καὶ ἐκαταράσθη τοῦ Ἀετοῦ. Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, καὶ ὁ Ἀετὸς ἐξαπέταξε κάτω, καὶ ἐπῆρε μὲ ὅλα τὰ κάρβουνα ἕνα κομμάτι κρέας ἀπὸ μίαν αἶγα, ὁποῦ ἐθυσίαζον κάποιοι εἰς ἕνα χωράφι ἐκεῖ σιμὰ, καὶ τὸ ἀπόθεσεν εἰς τὴν φωλεάν τȣ. Τότε φυσῶντας ἄνεμος, ἄναψαν τὰ κάρβουνα, καὶ ἔπιασεν ἡ φωλεὰ τοῦ Ἀετοῦ. Εὐθὺς τὰ Ἀετόπουλα ὄντα ἀκόμη μικρὰ καὶ μὴν ἠμπορῶντας νὰ πετάξωσιν, ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν. Ἡ Ἀλωποῦ τρέχουσα, τὰ ἐκατάφαγεν ὅλα ἔμπροσθεν εἰς τὸν Ἀετόν.

Ὁ Μῦθος εἶναι διὰ ἐκείνους, ὁποῦ ἀδικοῦσι τὴν φιλίαν, ἐναντίον εἰς τοὺς ὁποίους ἀγκαλὰ καὶ οἱ φίλοι διὰ ἀδυναμίαν δὲν ἠμποροῦσι νὰ ἐκδικηθῶσιν, ὁ Θεὸς ὅμως, δὲν τοὺς ἀφήνει ἀτιμωρήτȣς.

ΜΥΘΟΣ 2.

Ἀλωποῦ καὶ Τράγος.

Ἀλωποῦ καὶ Τράγος ἐδίψησαν, καὶ ἐκατέβησαν εἰς ἕνα πηγάδι νὰ πίωσι, καὶ ὅταν ἔπιαν νερὸν, ὁ Τράγος ἐλογίαζε πῶς νὰ ἀναβῇ· καὶ ἡ Ἀλωποῦ τὸν λέγει· Χαίρε, ὅτι εὕρηκα τρόπον πῶς νὰ ἀναβῶμεν καὶ οἱ δύο ἐὰν σταθῇς ὀρθὸς μὲ τὰ κέρατα, καὶ τὰ ἐμπροσθινὰ ποδάρια νὰ τὰ ἀκουμπίσῃς εἰς τὸν τοῖχον, καὶ τὰ κέρατα νὰ τὰ ὀρθώσῃς ἐπάνω, ἐγὼ θέλω πατήσει εἰς ταῖς πλάταις σου, καὶ ἐκ τῶν κεράτων σου θέλω πηδήσει ἔξω, καὶ τότε θέλω σὲ σύρνει καὶ ἐσένα ἀπὸ πάνω. Ἐπίστευσέν της ὁ Τράγος, καὶ ἔκαμε τὸ θέλημάτης. Καὶ ὅταν ἡ Ἀλωποῦ εὐγῆκεν, ἔχαιρεν. Ὁ δὲ Τράγος τὴν ἐμέμφετο πολλὰ, ὅτι δὲν τὸν εὔγαλεν ἔξω καθὼς τοῦ ἔταξε. Ἡ Ἀλωποῦ τοῦ λέγει· Ἂν εἶχες τόσα μυαλὰ, ὅσας τρίχας ἔχεις εἰς τὸ πηγοῦνι, δὲν ἤθελες καταβῇ, ἐὰν πρῶτον δὲν ἤθελες ἰδεῖ πῶς νὰ ἀναβῇς.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος πρέπει πρῶτον νὰ λογιάζῃ τὸ

πρᾶγμα πῶς θέλει καταντήσει, ἔπειτα νὰ τὸ ἀρχίζῃ.

ΜΥΘΟΣ 3.

Ἀετὸς καὶ Κάνθαρος.

Κατατρεχόμενος μίαν φορὰν ἕνας Λαγὼς ἀπὸ ἕνα Ἀετὸν, κατέφυγεν εἰς τὴν κατοικίαν ἑνὸς Κανθάρου, παρακαλῶντας τὸν Κάνθαρον νὰ τὸν φυλάξῃ, καὶ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν Ἀετόν. Ὁ Κάνθαρος ἔκαμε μεγάλας παρακαλέσεις τοῦ Ἀετοῦ νὰ μὴν τὸν φονεύσῃ, καὶ τὸν ἐξώρκιζεν εἰς τὸν Δία, λέγοντάς του νὰ μὴν ἀποβλέψῃ εἰς τὴν μικρότητα ἐκείνου ὁποῦ παρακαλεῖ, μόνον νὰ τὸ κάμῃ διὰ ἀγάπην τοῦ Διός. Ὁ Ἀετὸς μὲ μεγάλην ὀργὴν καὶ ὑπερηφάνειαν κτυπῶντας μὲ τὴν πτέρυγά του τὸν Κάνθαρον, ἅρπαξε τὸν Λαγὸν, καὶ τὸν ἔφαγεν. Ὁ Κάνθαρος ἐπέταξεν ὁμοῦ μὲ τὸν Ἀετὸν ἕως εἰς τὴν φωλεάν του, καὶ ἐκεῖ εὑρίσκωντας τὰ αὐγὰ τοῦ Ἀετοῦ τὰ ἐκύλισε, καὶ ῥίπτωντάς τα εἰς τὴν γῆν, τὰ ἐκατασύντριψεν. Ὁ Ἀετὸς λυπηθεὶς πολλὰ, τὴν δευτέραν φορὰν ἔκαμε τὰ αὐγά του εἰς ἕνα ὑψηλότερον τόπον· καὶ ἐκεῖ πάλιν ὁ Κάνθαρος ἔκαμε τὸ ὅμοιον. Ὁ Ἀετὸς

μὴν ἰξεύρωντας πλέον τὶ νὰ κάμῃ, ἢ πῦ νὰ βάλῃ τὰ αὐγά του, ἐπῆγεν ἐπάνω εἰς τὸν ὐρανὸν, καὶ ἔβαλε τὰ αὐγά τῦ εἰς τὴν ποδίαν τοῦ Διὸς, παρακαλῶντάς τον νὰ τὰ φυλάττῃ. Ὁ δὲ Κάνθαρος ἔκαμεν ἓν βόλι κόπρου, καὶ ἀναβαίνωντας εἰς τὸν οὐρανὸν, τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Διός. Ὁ δὲ Ζεὺς σηκωνόμενος ἐπάνω παρευθὺς διὰ νὰ τινάξῃ τὴν κόπρον ἀπὸ τὸν κόλπον του, ἔπεσαν τὰ αὐγὰ ἀπὸ τὴν ποδίαν τῦ, καὶ ἐστακίσθησαν. Μανθάνωντας δὲ ἀπὸ τὸν Κάνθαρον πῶς ἐκεῖνο τὸ ἔκαμε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ εἰς τὸν Α'ετὸν, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἀδίκησε τὸν Κάνθαρον, ἀμὴ ἠσέβησε καὶ εἰς τὸν Δία, εἶπε τοῦ Ἀετοῦ, πῶς ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγινεν, ἔγινεν ἀπὸ τὸν Κάνθαρον μὲ δίκαιον. Μὴ θέλωντας δὲ ὁ Ζεὺς νὰ ἐξαλειφθῇ τὸ γένος τῶν Ἀετῶν, ἐπαρακάλεσε τὸν Κάνθαρον νὰ κάμῃ διαλλαγὴν μὲ τὸν Ἀετόν. Μὴ πειθομένου δὲ τοῦ Κανθάρου, ἐπρόσταξεν ἔκτοτε ὁ Ζεὺς ὅτι ὁ Ἀετὸς νὰ κάμῃ τὰ αὐγά του τότε, ὅταν δὲν φαίνωνται Κάνθαροι.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, πῶς δὲν πρέπει νὰ καταφρονῇ τινὰς κἀνένα ἄνθρωπον, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἦναι ὁ μικρότερος, ἐπειδὴ

δὲν εἶναι κανένας, ὁποῦ ἀδικούμενος δὲν θέλει ἠμπορέσει νὰ ἐκδικηθῇ ἢ μὲ ἕναν τρόπον, ἢ μὲ ἄλλον.

ΜΥΘΟΣ 4.

Ἀλωποῦ καὶ Λεοντάρι.

Ἀλωποῦ ποτὲ δὲν εἶδε Λεοντάρι, καὶ κατὰ τύχην τὸ ἀπάντησε, καὶ ὅταν τὸ εἶδεν, εἰς τὸ πρῶτον ἦλθε νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον της· καὶ πάλιν δευτέραν φορὰν τὸ εἶδε, καὶ ἐφοβήθη, πλὴν ὄχι ὡσὰν τὸ πρῶτον· καὶ πάλιν τὸ εἶδε τρίτην φορὰν, καὶ τόσον ἔλαβε θάῤῥος, ὥστε ἐπῆγε νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια κάμνει τὰ φοβερὰ πράγματα νὰ τὰ καταφρονοῦμεν, ὅταν τὰ θεωροῦμεν πολλαῖς φοραῖς.

ΜΥΘΟΣ 5.

Ἀηδόνι καὶ Γεράκι.

Ἀηδόνι ἐκάθετο εἰς δένδρον, καὶ ἐκελάδει· καὶ ἕνα Γεράκι τὸ εἶδε, καὶ τὸ ἐπίασε νὰ τὸ φάγῃ. Καὶ τὸ Ἀηδόνι

λέγει πρὸς τὸ Γεράκι· Μὴ μὲ φάγῃς, ὅτι εἶμαι πολλὰ μικρὸν, καὶ δὲν θέλω χορτάσει τὴν κοιλίαν σου· πλὴν ἂν θέλῃς νὰ χορτάσῃς, κυνήγησε ἄλλα ὄρνεα μεγαλήτερα. Καὶ τὸ Γεράκι λέγει, ὅτι λωλὸς εἶμαι, ἐὰν τὴν τροφὴν ὁποῦ ἔχω εἰς τὸ στόμα μȣ ἀφήσω, καὶ ζητήσω ἄλλην ὁποῦ δὲν τὴν βλέπω.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι τόσον πολλὰ λωλοὶ, ὥστε διὰ νὰ ἐλπίσουν νὰ κερδήσουν περισσὰ, χάνουν καὶ ἐκεῖνο, ὁποῦ ἔχουν εἰς τὰ χέριά τους.

ΜΥΘΟΣ 6.

Κουνάδι καὶ Ἀλέκτορας.

Κȣνάδι ἐπίασεν Ἀλέκτορα νὰ τὸν φάγῃ μὲ δίκαιον τρόπον, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν κατηγορῇ, ὅτι ἐνοχλεῖ τȣς ἀνθρώπους τὴν νύκτα, καὶ δὲν τȣς ἀφίνει νὰ ἀναπαύωνται. Καὶ ὁ Ἀλέκτορας εἶπεν, ὅτι τὸ κάμνω διὰ ὠφέλειαν, καὶ τοὺς ἐξυπνῶ διὰ νὰ δουλεύȣν. Καὶ πάλιν τὸ Κουνάδι τὸν κατηγοροῦσε, πῶς εἶναι ἀσελγὴς καὶ αἱμομίκτης, μὲ τὸ νὰ σμίγηται μὲ τὴν μητέρα του, καὶ τὰς ἀδελφάς του· καὶ ὁ Ἀ-

ΜΥΘΟΣ 9.

Ἀλέκτορες καὶ Περδίκι.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν Ἀλέκτορας, καὶ ἀγόρασε καὶ ἕνα Περδίκι, καὶ τὸ ἔβαλεν ὁμοῦ μὲ τοὺς Ἀλέκτορας. Λοιπὸν αὐτοὶ τὸ ἐκτυποῦσαν καὶ τὸ ἐδίωχναν. Καὶ τὸ Περδίκι ἐλυπεῖτο πολλὰ, καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἐπειδὴ εἶναι ξένον καὶ δὲν τοὺς ὁμοιάζει, διὰ τοῦτο τὸ ἐδίωχναν. Καὶ εἰς ὀλίγην ὥραν βλέπει τοὺς Ἀλέκτορας, πῶς ἐμαλώνασιν ἀνάμεσόν τους, καὶ παρευθὺς ἐξελυπήθη, καὶ εἶπεν· Ἀλλ' ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς δὲν λυποῦμαι, ἐπειδὴ βλέπω καὶ αὐτοὺς πῶς μαλώνουσι καὶ μάχονται ἀναμεταξύ τους.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι εὔκολα ὑπομένουσι τὴν ὑβρισίαν τῶν ξένων ἀνθρώπων, θεωροῦντες αὐτοὺς ὅτι ὑβρίζουσι καὶ τοὺς ἐδικούς των.

ΜΥΘΟΣ 10.

Πουλολόγος καὶ Ὄχεντρα.

Εἷς Πουλολόγος ἐπῆρεν ἔξω καὶ βεργία νὰ κυνηγήσῃ, καὶ εἶδεν εἰς ἕνα δένδρον μίαν Κίχλαν, καὶ ἔστησε τὰ ἐξόβεργα νὰ τὴν πιάσῃ. Καὶ ἔχωντας τὸν νοῦν του εἰς τὴν Κίχλαν, κατὰ τύχην ἐπάτησε μίαν Ὄχεντραν ὁποῦ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἔστεκε. Καὶ ἡ Ὄχεντρα παρευθὺς τὸν ἐδάγκασε· καὶ αὐτὸς μὲ πόνον ἔλεγεν· Ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα! ἐγὼ ἐβουλόμην ἄλλους νὰ πιάσω, καὶ ἐγὼ ἐπιάσθηκα ἀπὸ ἄλλον, καὶ κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς βούλονται νὰ βλάψουν ἄλλους καὶ λανθάνονται, καὶ βλάπτονται αὐτοὶ ἀπὸ ἄλλους.

ΜΥΘΟΣ 11.

Ἀλωποῦ καὶ Κροκόδειλος.

Ἀλωποῦ καὶ Κροκόδειλος ἐφιλονεικοῦσαν, ποῖος εἶναι εὐγενικώτερος. Καὶ ὁ Κροκόδειλος ἔλεγε διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ διὰ τοὺς γονεῖς του πολλὰς καὶ με-

γάλας καυχήσεις, ἤγουν πῶς ἔκαμαν μεγάλας ἀνδραγαθίας. Καὶ ἡ Ἀλωποῦ λέγει· Ὦ καλὲ, ἀγκαλὰ καὶ ἐσὺ δὲν τὸ λέγῃς, φθάνει τὸ δέρμα σου νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὁποῦ δὲν λέγουν τὴν ἀλήθειαν, φανερόνονται ἀπὸ τὰ καμώματά των.

ΜΥΘΟΣ 12.

Ἀλωποῦ.

Ἀλωποῦ ἐμβῆκεν εἰς ἐργαστήριον ἑνὸς ὁποῦ ἔκαμνε μάσχαραις καὶ κεφαλὰς ξύλινας, καὶ ηὗρε μίαν κεφαλὴν εὔμορφα καμωμένην καὶ στολισμένην, καὶ εἶπεν· Ὦ τὶ εὔμορφη κεφαλὴ, ἀμὴ μυαλὸν δὲν ἔχει.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, δι' ἀνθρώπους ὁποῦ εἶναι εὔμορφοι εἰς τὴν θεωρίαν, καὶ εἰς τὴν γνῶσιν εἶναι τρελλοί.

ΜΥΘΟΣ 13.

Καστόρχι.

Τὸ Καστόρχι εἶναι ζῶον τετράποδον, καὶ βόσκεται εἰς τὰς λίμνας. Λέγουσιν, ὅτι τὰ ὀρχίδιά του εἶναι ἰατρικό. Λοιπὸν τοῦτο τὸ ζῶον, ὅταν οἱ κυνηγοὶ τὸ κυνηγοῦν, γνωρίζει διατὶ τὸ διώχνουν, καὶ μὲ τὰ δόντιά του γυρίζει καὶ κόπτει τὰ ὀρχίδιά τȣ, καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον γλυτώνει τὴν ζωήν του.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι καὶ οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των καὶ τοῦ σώματος, δὲν κρατοῦν τὸν βίον τους κλεισμένον, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀνάγκας τὸν μεταχειρίζονται.

ΜΥΘΟΣ 14.

Καυχησιάρης.

Εἷς ἄνθρωπος ἐξενιτεύθη, καὶ πάλιν ἐγύρισεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἔλεγεν ὅτι εἰς πολλοὺς τόπους ἔκαμεν ἀνδραγαθίας μεγάλας, ὁμοίως καὶ εἰς τὴν Ῥόδον ἐπήδησεν ἕνα πήδημα μέγα, τὸ ὁποῖον τινὰς δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ πηδή-

ση, καὶ εἶχε καὶ μάρτυρας ἐκείνους, ὁποῦ εὑρέθησαν ἐκεῖ. Ἀπεκρίθη ἕνας, καὶ λέγει· Ὦ καλὲ ἄνθρωπε, ἂν εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ὁποῦ λέγεις, δὲν ἔχεις χρείαν ἀπὸ μάρτυρας· ἰδοὺ ἡ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι ὅποιος δὲν δείξει ἐκεῖνο ὁποῦ λέγει μὲ καμώματα, ὅσα καὶ ἂν λέγῃ, εἶναι ἄκαιρα.

ΜΥΘΟΣ 15.

Καρβουνάρης καὶ Γναφέας.

Εἷς Καρβουνάρης διέτριβεν εἰς ἑνὸς σπῆτι καὶ ἐπαρακάλει νὰ σταθῇ ἀντάμα του ἕνα Γναφέαν, ἤγουν ἕνα ὁποῦ λευ-

καίνει τὰ ῥοῦχα. Καὶ ὁ Γναφέας εἶπεν· Ε᾿γὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ κατοικήσω μ᾿ ἐσένα, διότι φοβοῦμαι μήπως ἐκεῖνα ὁποῦ ἐγὼ ἀσπρίζω, ἐσὺ τὰ μαυρίσεις.

῾Ο Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ δὲν ὁμοιάζουσιν εἰς τὰ ἤθη καὶ εἰς τὴν γνώμην, εἶναι ἀδύνατον νὰ κατοικοῦσι μαζῆ, καὶ νὰ γείνουν φίλοι.

ΜΥΘΟΣ 16.

Ἕνας ὁποῦ ἔταζεν ἀδύνατα.

Ἄνθρωπός τις πτωχὸς ἠσθένησε, καὶ ἐκείτετο κακῶς, καὶ ἐπειδὴ ἀπεφασίσθη ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς, ἐπαρακάλει τὸν Θεὸν νὰ γιάνῃ, καὶ ἔταζε νὰ κάμῃ θυσίαν ἑκατὸν βόδια. Καὶ ἡ γυναῖκά του τὸν λέγει· Ἂν ἐσὺ ἰατρευθῇς ποῦ θὰ εὕρῃς τὰ ἑκατὸν βόδια; Ἐκεῖνος λέγει· Ἂν σηκωθῶ ἐγὼ ἐπ᾿ ἐδῶ, θαῤῥεῖς ὅτι θέλει μοῦ ζητήσει ὁ Θεὸς τοιαῦτα πράγματα;

῾Ο Μῦθος λέγει, ὅτι εὔκολα τάσσουν μὲ λόγια τινὲς, ὅσα μὲ καμώματα δὲν ἠμποροῦσι νὰ κάμουν.

ΜΥΘΟΣ 17.

Βαθρακοί.

Δύο Βαθρακοὶ ἐβοσκοῦσαν εἰς μίαν λίμνην· καὶ τὸ καλοκαῖρι ἐξηράνθη ἡ λίμνη, καὶ ἄφησαν ἐκείνην καὶ ἐζήτουν ἄλλην, καὶ ἔτυχον εἰς ἕνα βαθὺ πηγάδι. Ὅθεν ὁ εἷς λέγει τοῦ ἄλλου· Θέλεις νὰ κατοικήσωμεν εἰς τοῦτο τὸ πηγάδι; Ἐκεῖνος λέγει· Ἂν τοῦτο τὸ πηγάδι λάχῃ καὶ ξηρανθῇ, πῶς θέλομεν ἀναβῇ ἐπάνω;

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι δὲν κάμνει χρεία ἀσυμβούλευτα νὰ μεταχειριζώμεθα κάνένα πρᾶγμα.

ΜΥΘΟΣ 18.

Ψαράδες.

Ψαράδες ἐψάρευαν καὶ ἐπειδὴ ἐκοπίασαν πολλὴν ὥραν καὶ δὲν ἐπίασαν οὐδὲν, ἐλυποῦντο πολλὰ, καὶ ἠθέλησαν νὰ ἀναχωρήσουν ἀπ' ἐκεῖ· καὶ παρευθὺς ἕνα ψάρι μεγάλον κατατρεχόμενον ἀπὸ ἄλλο μεγαλήτερον, ἐπήδησε μέσα εἰς τὸ ξύλον τους· καὶ αὐτοὶ ὡσὰν τὸ εἶδον, ἐχάρησαν, καὶ ἀνεχώρησαν.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι πολλαῖς φοραῖς ὅσα δὲν μᾶς δίδει ἡ τέχνη, μᾶς τὰ χαρίζει ἡ τύχη.

ΜΥΘΟΣ 19.

Γέρων καὶ Θάνατος.

Εἰς ἕνα ὄρος εἷς Γέρων ἔκοπτε ξύλα, καὶ ἔβαλέν τα εἰς τοὺς ὤμους του. Καὶ ἐπειδὴ ἦτον πολὺς ὁ δρόμος, ἔκραζεν· Ὢ Θάνατε, ἔλα καὶ ἐπαρέ με. Καὶ παρευθὺς ἦλθεν ὁ Θάνατος, καὶ λέγει του· Διατὶ μὲ κράζεις; Καὶ ὁ Γέρων τοῦ λέγει· Κράζω σε διὰ νὰ μοῦ βοηθήσῃς νὰ φορτωθῶ τὰ ξύλα.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν, καὶ ἀγκαλὰ εἰς τὰς ἀνάγκας κράζει τὸν θάνατον, καὶ φαίνεται ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποθάνῃ, πλὴν κάλλιον ἔχει πάντα τὴν ζωὴν παρὰ τὸν θάνατον.

ΜΥΘΟΣ 20.

Γραῖα καὶ Ἰατρός.

Μία γυναῖκα Γραῖα τῆς ἐπονοῦσαν τὰ ὀμμάτια καὶ ἔκραξεν Ἰατρὸν, καὶ

ἐσυμφώνησε νὰ τὴν γιάνῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τόσον, καὶ ἂν δὲν ἤθελε τὴν γιάνῃ, νὰ μὴν τοῦ δώσῃ τίποτε. Ὅθεν ἄρχισε ὁ Ἰατρὸς νὰ τὴν ἰατρεύῃ, καὶ καθ' ἡμέραν τῆς ἄλειφε τὰ ὀμμάτια· καὶ ὅ, τι καὶ ἂν εὕρισκεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς Γραίας, ὅλα τὰ ἐσήκωνεν. Ἡ δὲ Γραῖα ἔβλεπε, πῶς τὰ πράγματά της καθ' ἡμέραν ὠλιγόστευαν, εἰς τρόπον ὁποῦ ἕως νὰ ἰατρευθῇ, δὲν τῆς ἀπέμεινε τίποτε εἰς τὸ σπῆτι. Ὁ Ἰατρὸς τὸ λοιπὸν ἀφοῦ τὴν ἰάτρευσε, τῆς ἐζητοῦσε τὸν μισθὸν ὁποῦ ἐσυμφώνησε μὲ αὐτήν. Ἡ δὲ Γραῖα εἶπε· Μάλιστα τώρα δὲν βλέπω τίποτε· διότι ὅταν μοῦ ἐπονοῦσαν τὰ ὀμμάτια, ἔβλεπα πολλὰ πράγματα εἰς τὸ σπῆτί με· καὶ τώρα ὁποῦ ἐσὺ λέγεις ὅτι βλέπω, δὲν θεωρῶ τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶχα.

Ὁ Μῦθος φανερώνει, ὅτι οἱ κακοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ κακὰ ἔργα ὁποῦ κάμνουν, τοὺς φαίνεται νὰ λανθάνουν, πλὴν ἐλέγχονται ἀπὸ τὰ καμώματά τους.

ΜΥΘΟΣ 21.

Γεωργὸς μὲ τὰ Παιδία του.

Γεωργός τις ἀπέθνησκε, καὶ ἐβουλήθη νὰ κάμῃ τὰ παιδία του καλοὺς γεωργούς, καὶ λέγει τους· Παιδία μου, ἐγὼ ἀποθνήσκω· πλὴν ἔχω εἰς τὸ ἀμπέλι κρυμμένα τινὰ πράγματα, καὶ ζητήσατέ τα, καὶ θέλετε τὰ εὕρει. Καὶ ὅταν αὐτὸς ἀπέθανε, τὰ παιδία ἐνόμισαν ὅτι εἶχεν ὁ πατέρας τους κρυμμένον θησαυρὸν εἰς τὸ ἀμπέλι, διὰ τοῦτο ἔλαβαν τζαπία καὶ δικέλια, καὶ ἔσκαπταν τὸ ἀμπέλι, γυρεύοντας τὸν θησαυρόν. Καὶ ἀγκαλὰ καὶ δὲν ηὗραν τίποτε, τὸ ἀμπέλι ὅμως ἀπὸ τὸ πολὺ σκάψιμον ἐκαρποφόρησε τὸ διπλοῦν.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι ὁ κόπος καὶ ἡ ἐργασία εἶναι θησαυρὸς καὶ πλοῦτος τῶν ἀνθρώπων.

ΜΥΘΟΣ 22.

Ἄνθρωπος καὶ Σκύλοι.

Ἄνθρωπός τις, διὰ τὸ νὰ ἦτον χειμῶνας ἔστεκεν εἰς τὸ καλύβι του· καὶ

πρῶτον μὲν ἔφαγε τὰ πρόβατα ὁποῦ εἶχεν, ἔπειτα καὶ τὰς αἶγας· καὶ πρὶν νὰ ἀπεράσῃ ὁ χειμῶνας, ἔσφαξε καὶ τὰ βόδια τὰ καματερὰ ὁποῦ ἐδούλευσαν. Οἱ δὲ Σκύλοι ὁποῦ τὰ ἐφύλαγαν, εἶπον ἀνάμεσόν τους· Τί στεκόμεθα ἡμεῖς; ἂς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, ἐπειδὴ ὁ αὐθέντης μας, ἂν δὲν τὸν ἐπόνεσε διὰ τὰ βόδια τὰ καματερὰ, ἀλλὰ τὰ ἔσφαξε καὶ τὰ ἔφαγε, πῶς θέλει μᾶς ἀφήσει ἡμᾶς νὰ γλυτώσωμεν.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους κάμνει χρεία νὰ φεύγωμεν, οἱ ὁποῖοι βλάπτουν καὶ τοὺς ἐδικούς των φίλους.

ΜΥΘΟΣ 23.

Γυναῖκα χήρα καὶ Ὄρνιθα.

Μία γυναῖκα χήρα εἶχε μίαν Ὄρνιθα, καὶ καθ' ἡμέραν ἐγέννα ἕνα αὐγόν. Ἡ γυναῖκα ἐνόμισεν ὅτι ἂν δώσῃ πολὺ κριθάρι τῆς Ὄρνιθας, θέλει γεννήσει δύω φοραῖς τὴν ἡμέραν, καὶ ἔδιδέ της, καὶ ἐπαράτρωγεν. Ἡ δὲ Ὄρνιθα ἐπάχυνε τόσον, ὥστε δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ γεννήσῃ οὐδεμίαν φοράν.

Ὁ Μῦθος εἶναι δὶ ἐκείνους· ὁποῦ ἔχουν μικρὰ κέρδη, καὶ πάσχουν νὰ παρακερδήσουν· λοιπὸν χάνουν καὶ τὰ μικρὰ ὁποῦ ἔχουν.

ΜΥΘΟΣ 24.

Ἄνθρωπος κακός.

Ἕναν ἐδάγκασεν ὁ σκύλος, καὶ ἐζητοῦσεν ἰατρόν. Καὶ ἕνας ἄλλος, ἔμαθε καὶ λέγει του· Ἂν θέλῃς νὰ γιάνῃς, ἔπαρε ὀλίγον ψωμὶ καὶ σφόγγισε τὸ αἷμα τῆς πληγῆς, καὶ δῶσέ το τοῦ σκύλου ὁποῦ σὲ ἐδάγκασε νὰ τὸ φάγῃ. Καὶ ἐκεῖνος ἐγέλασε, καὶ εἶπεν· Ἂν κάμω ἐγὼ τοῦτο, καὶ τὰ ἄλλα σκυλία τῆς χώρας τὸ μάθουν, ὅλα θέλουν ἔλθῃ νὰ μὲ δαγκάσουν.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι ἕναν κακὸν ἄνθρωπον, ἂν τὸν συμβουλεύσῃς διὰ καλὸν, αὐτὸς σὲ μέμφεται.

ΜΥΘΟΣ 25.

Νέοι καὶ Μάγειρος.

Δύω Νέοι ἔτυχον σιμὰ εἰς ἕνα Μάγειρον· καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάγειρος εἶχε νὰ

κάμῃ, ὁ εἷς ἐπῆρεν ἕνα κομμάτι κρέας, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν κόρφον τοῦ ἄλλου. Ὅταν ὁ Μάγειρος ἐγύρευε τὸ κρέας ὁποῦ τοῦ ἔλειπεν, ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ ἐπῆρεν ὤμνυεν ὅτι δὲν τὸ ἔχει· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ εἶχεν, ὤμνυε πῶς δὲν τὸ ἐπῆρε. Καὶ ὁ Μάγειρος γροικῶντας τὴν κακίαν τους εἶπεν· Ἀλλὰ κἂν ἐμένα θέλετε γελάσει, πλὴν τὸν Θεὸν ὁποῦ ἐπιορκεῖτε, δὲν θέλετε τὸν γελάσει.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι ἂν τοὺς ἀνθρώπους γελῶμεν ὅταν ἐπιορκοῦμεν, ἀλλὰ τὸν Θεὸν δὲν θέλωμεν τὸν γελάσει.

ΜΥΘΟΣ 26.

Ἐχθροί.

Δύο τινὲς ἐχθροὶ ἔπλεον εἰς ἕνα καράβι, καὶ ὁ εἷς ἦτον εἰς τὴν πρύμνην, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν πρώρην· τοὺς ὁποίους πλακόνοντας μεγάλη τρικυμία, καὶ κινδυνεύοντας νὰ χαθῇ τὸ καράβι, ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθητο εἰς τὴν πρύμνην, ἠρώτα τὸν ναύκληρον, ποῖον μέρος τοῦ καραβίου μέλει νὰ πνιγῇ πρῶτον· καὶ λέγει του, ὅτι ἡ πρῶρα. Ἐγὼ τώρα δὲν λυποῦμαι τὸν θάνατον, λέγει, ἐπειδὴ

Θέλω ἰδεῖ τὸν ἐχθρόν μου, νὰ πνιγῇ ἐμπρὸς ἀπὸ ἐμένα.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν φροντίζουν τὴν βλάβην τους, ὅταν θεωροῦν τοὺς ἐχθρούς τους, πῶς βλάπτονται προτήτερα ἀπὸ αὐτούς.

ΜΥΘΟΣ 27.

Ποντικοὶ καὶ Γάτα.

Εἰς ἕνα σπῆτι ἦσαν πολλοὶ Ποντικοὶ, καὶ μία Γάτα διέβη ἐκεῖ, καὶ καθ' ἡμέραν τοὺς ἐκυνήγα. Οἱ δὲ Ποντικοὶ, ἐπειδὴ ὠλιγόστευαν, εἶπον ἀνάμεσόν τους· Πλέον μὴ κατέβωμεν, ὅτι ὅλοι θέλομεν χαθῇ· ἐπειδὴ ἡ Γάτα ἐδῶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀνέβῃ, ἡμεῖς θέλομεν γλυτώσει. Ἡ δὲ Γάτα ἐβουλήθη νὰ τοὺς ἀπατήσῃ, καὶ ἔτζι ἐκρεμάσθη ἀπὸ ἕνα παλοῦκι, καὶ ἐκαμώθη ὅτι εἶναι νεκρὰ, καὶ σκοτωμένη. Καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς Ποντικοὺς σκύπτει, καὶ λέγει της· Ὦ κυρὰ Γάτα, καὶ ἀσκοτύμπανον ἂν γείνῃς, πάλιν δὲν ἔρχομαι σιμά σου.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι καὶ οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι, ὅταν δοκιμάσουν τὴν πονη-

ρίαν ἐκείνων ὁποῦ τοὺς γελοῦσι, πλέον δὲν τοὺς πιστεύουν, ἂν καλὰ καὶ δείχνουν ἄλλο δι' ἄλλο.

ΜΥΘΟΣ 28.

Ἀλωποῦ καὶ Μαϊμοῦ.

Εἰς μίαν συνέλευσιν τῶν ἀλόγων ζώων ἐχόρευσεν ἡ Μαϊμοῦ, καὶ τόσον ἄρεσε τῶν ζώων, ὁποῦ τὴν ἐψήφισαν βασίλισσαν. Ἡ Ἀλωποῦ τὴν ἐφθόνησε, καὶ πέρνωντας την κρυφὰ, τῆς δείχνει κομμάτι κρέας εἰς μίαν παγίδα, καὶ τῆς λέγει, ὅτι τοῦτο ηὗρα, καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ πάρω, ἂν πρῶτον δὲν τὸ δείξω ἐσένα, ὁποῦ εἶσαι βασίλισσα· τὸ λοιπὸν ἔπαρέ το. Καὶ ἡ Μαϊμοῦ ὥρμησε νὰ τὸ πάρῃ, καὶ ἐπιάσθη εἰς τὴν παγίδα. Τότε ἐμέμφετο τὴν Ἀλωποῦ, ἡ ὁποία τῆς εἶπεν· Ὦ κυρὰ Μαϊμοῦ, τέτοιαν τρελάδαν ἔχεις, καὶ θέλεις νὰ γείνῃς βασίλισσα τῶν ζώων;

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι ὅσοι ἐπιχειρίζονται πράγματα χωρὶς βουλὴν καὶ πρόβλεψιν, εἰς δυστυχίας μεγάλας πίπτουσι.

ΜΥΘΟΣ 29.

Δελφίνι καὶ Ψάρι.

Δελφίνι ἐδίωχνε Ψάρι μεγάλον· καὶ ἐπειδὴ ἔτρεχαν πολλά, εὐγῆκαν ὁμοῦ εἰς ἕνα νησόπουλον, τόσον τὸ Ψάρι, ὡσὰν καὶ τὸ Δελφίνι· καὶ τὸ Ψάρι ἐγύρισε, καὶ εἶδε τὸ Δελφίνι ὁποῦ ἐλυποθύμα νὰ ξεψυχήσῃ, καὶ τῷ λέγει· Δὲν λυποῦμαι ὅτι ἀποθαίνω, διότι βλέπω ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι αἰτία τοῦ θανάτου μου, πῶς ἀποθαίνει καὶ αὐτός.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι εὔκολα ὑπομένουν τὰς συμφορᾶς οἱ ἄνθρωποι, ὅταν βλέπουν ἐκείνους ὁποῦ εἶναι αἴτιοι τούτων, καὶ δυστυχοῦσιν ὡσὰν καὶ αὐτοί.

ΜΥΘΟΣ 30.

Ἰατρὸς καὶ Ἄῤῥωστος.

Ἰατρὸς ἰάτρευεν ἄῤῥωστον· καὶ ἐπειδὴ ἄῤῥωςος ἀπέθανεν, ὁ Ἰατρὸς ἔλεγεν· Ὅτι ἂν οὗτος ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔπινε κρασὶ, καὶ ἐμεταχειρίζετο κλυστήρια, δὲν ἤθελεν ἀποθάνῃ. Καὶ ἕνας τοῦ λέγει· Ὦ καλὲ ἄνθρωπε, δὲν κάμνει χρεία τώρα

νὰ λέγῃς τέτοια πράγματα ὁποῦ δὲν προξενοῦν οὐδένα ὄφελος· ἀμὴ ἔπρεπε νὰ τὰ λέγῃς τότε, ὅταν ἐμποροῦσαν νὰ ὠφελήσουν.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι κάμνει χρεία οἱ φίλοι νὰ βοηθοῦν τοὺς φίλους των ὅταν ἔχουν ἀνάγκην· καὶ ὄχι ὅταν ἀπογνωσθοῦν, καὶ δὲν ἦναι πλέον τρόπος νὰ τοὺς βοηθήσουν, τότε νὰ μετριάζωνται, καὶ νὰ λέγουν ἀλλ' ἀντ' ἄλλων.

ΜΥΘΟΣ 31.

Σκύλος καὶ Λύκος.

Σκύλος ἐκαιμᾶτο ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι, καὶ Λύκος τὸν ηὗρε, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν φάγῃ. Καὶ ὁ Σκύλος ἐπαρακάλει, καὶ ἔλεγε· Τώρα εἶμαι λιγνὸς καὶ ἀχαμνὸς, ἀμὴ ἂν ἀναμείνῃς ὀλίγον, μέλλουσιν οἱ αὐθένται μου νὰ κάμουν γάμους, καὶ ἐγὼ τότε θέλω φάγῃ πολλὰ, καὶ θέλω σοῦ φανῇ νοστιμώτερος. Καὶ ὁ Λύκος ἐπίστευσε, καὶ τὸν ἄφησε. Μετὰ ἡμέρας ὀλίγας ἦλθε πάλιν ὁ Λύκος, καὶ ηὗρε τὸν Σκύλον ἐπάνω εἰς τὰ ἀνώγεον, καὶ τὸν ἔκραζε νὰ κατέβῃ, καὶ τὸν ἔλεγε νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ τί τοῦ ἔταξε. Καὶ ὁ Σκύ-

λος τὸν λέγει· Ὦ Λύκε, ἂν ἀπὸ τώρα καὶ ἐμπρὸς μὲ ἰδῇς νὰ κοιμοῦμαι κάτω, μὴν ἀκαρτερήσῃς γάμους.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ὅταν γλυτώσῃ ἀπὸ ἕνα κίνδυνον, τότε προσέχει νὰ μὴ πέσῃ εἰς ἄλλον.

ΜΥΘΟΣ 32.

Σκύλος καὶ Ἀλέκτορας.

Σκύλος καὶ Ἀλέκτορας ἔκαμαν συντροφίαν, καὶ ἐπεριπατοῦσαν ὁμοῦ· καὶ ὅταν ἐβράδιασεν ὁ Ἀλέκτορας ἀνέβη εἰς δένδρον, καὶ ὁ Σκύλος ἐστάθη εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου, ὁποῦ εἶχε κουφαμάδα. Τὴν αὐγὴν ὁ Ἀλέκτορας ἔκραξε κατὰ τὴν συνήθειάν του· καὶ μία Ἀλωποῦ ἀκούοντας τὴν φωνὴν, ἔτρεξεν ἐκεῖ, καὶ λέγει του· Παρακαλῶ σε νὰ ἔλθῃς κάτω, ὅτι τόσον μ' ἀρέσει ἡ φωνή σου ὁποῦ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ φιλήσω. Ὁ δὲ Ἀλέκτορας τῆς λέγει· Ἂν θέλῃς νὰ κατέβω, ξύπνησε τὸν πορτάρην, ὅστις εἶναι εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου. Καὶ ἡ Ἀλωποῦ γυρεύοντας τὸν πορτάρην, ὁ Σκύλος τὴν ἀγροίκησε, καὶ εὐγῆκε, καὶ τὴν κατέφαγεν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ὅταν δὲν ἠμπορεῖ ὁ ἴδιος νὰ βλάψῃ τὸν ἐχθρόν του, τὸν γελᾷ, καὶ πέμπει του εἰς ἐχθρὸν μεγαλήτερον.

ΜΥΘΟΣ 33.

Λεοντάρι καὶ Βάθρακας.

Τὸ Λεοντάρι ἤκουσεν ἕνα Βάθρακα ὅστις ἔκραζε μεγάλα, καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, ἐλπίζωντας ὅτι εἶναι μέγα ζῶον ὁποῦ φωνάζει. Καὶ μετ' ὀλίγον εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν λίμνην ὁ Βαθράκας, καὶ τὸ Λεοντάρι βλέπωντάς του ἐπῆγε καὶ τὸν ἐκαταπάτησεν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲν κάμνει χρεία νὰ φοβούμεθα μόνον ὅταν ἀκούωμέν τι, ἂν πρῶτον δὲν τὸ ἴδοῦμεν.

ΜΥΘΟΣ 34.

Μάγειρος καὶ Σκύλος.

Εἰς ἕνα μαγειρεῖον ἐμβῆκε Σκύλος· καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάγειρος εἶχεν ὑπηρεσίαν, ὁ Σκύλος ηὗρε μίαν καρδίαν, καὶ τὴν ἅρπαξε, καὶ ἔφυγε. Καὶ ὁ Μάγειρος, ὅταν εἶδε τὸν Σκύλον ὁποῦ ἔφευγεν, εἶ-

πε· Ὦ καλὲ σὺ, ὅπου καὶ ἂν σὲ ἰδῶ θέλω σὲ προσέχει, ὅτι καρδίαν δὲν μοῦ ἐπῆρες, ἀμὴ καρδίαν μοῦ ἔδωσες.

Ὁ Μῦθος, δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα εἰς ἀνθρώπους.

ΜΥΘΟΣ 35.

Λεοντάρι, Γαΐδαρος καὶ Ἀλωπῦ.

Λεοντάρι, Γαΐδαρος καὶ Ἀλωπῦ ἔκαμαν συντροφίαν. Λοιπὸν εὐγῆκαν νὰ κυνηγήσουν, καὶ ἐπίασαν πολὺ κυνῆγι· καὶ εἶπε τὸ Λεοντάρι πρὸς τὸν Γαΐδαρον νὰ μοιράσῃ τὸ κυνῆγι. Καὶ αὐτὸς τὸ ἐμοίρασεν εἰς τρία μερτικὰ ἴσα· καὶ ἔλεγεν, ὅτι ὁ καθεὶς νὰ διαλέξῃ νὰ πάρῃ. Τὸ δὲ Λεοντάρι τόσον ἐθυμώθη,

όπου ἐσκότωσε τὸν Γαΐδαρον· καὶ λέγει τῆς Ἀλωποῦς· Μοίρασέ τα σύ. Ἡ δὲ Ἀλωποῦ τὰ κάμνει ὅλα ἕνα μερτικὸν, καὶ διὰ λόγου της ἐκράτησεν ὀλίγον τι. Καὶ τὸ Λεοντάρι λέγει· Ὦ κυρὰ Ἀλωποῦ, τίς σε ἑρμήνευσε νὰ μοιράζῃς τόσον καλά; Καὶ αὐτὴ λέγει· Ἡ συμφορὰ τοῦ Γαϊδάρου.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, σωφρονίζονται, ὅταν οἱ σύντροφοί τους δυστυχήσουν.

ΜΥΘΟΣ 36.

Λεοντάρι καὶ Ἀρκοῦδα.

Λεοντάρι καὶ Ἀρκοῦδα ηὗραν ἕνα μοσχάρι, καὶ ἐμάχοντο ποῖος νὰ τὸ πάρῃ· καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν μάχην ἀγανάκτησαν, καὶ ἔπεσον κάτω. Μία Ἀλωποῦ κατὰ τύχην διαβαίνουσα, καὶ βλέπουσα ὅτι δὲν δύνανται νὰ σηκωθοῦν, οὔτε τὸ Λεοντάρι, οὔτε ἡ Ἀρκοῦδα, καὶ τὸ μοσχάρι σκοτωμένον εἰς τὴν μέσην τους ἐπῆγε καὶ τὸ ἐσήκωσε, καὶ ἔφευγε. Αὐτοὶ δὲ θεωρῶντές την, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν διώξουν, εἶπον· Ὦ κακότυχοι ἡμεῖς! ὅτι διὰ τὴν Ἀλωποῦ ἐκοπιάζαμεν.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι κοπιάζουσι καὶ κακοπαθοῦσι, καὶ ἄλλοι ἀπολαμβάνουσι.

ΜΥΘΟΣ 37.

Μάντις.

Ἕνας Μάντις ἐκάθητο εἰς τὸ παζάρι, καὶ ἐμάντευε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον. Καὶ ἐξαίφνης ἔρχεται ἕνας καὶ τὸν λέγει, ὅτι αἱ θύραι καὶ τὰ παραθύρια τοῦ σπητίου του ἦσαν ἀνοικτὰ, καὶ τοῦ ἔκλεψαν ὅ, τι καὶ ἂν ἦσαν μέσα. Καὶ ὁ Μαντις ἀνεπήδησε στενάζωντας, καὶ ἔτρεχεν. Εἷς δὲ τὸν εἶδεν ὁποῦ ἔτρεχε, καὶ λέγει του· Ὦ καλὲ, σὺ ὁποῦ τὰ ξένα πράγματα ἐμάντευες, πῶς δὲν ἐπρόβλεπες τὰ ἐδικά σου;

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ἐκείνους, ὁποῦ δὲν βλεπουν τὰ κακά τους ἔργα, ἀμὴ τοὺς ἄλλους διδάσκουν καὶ ἑρμηνεύουν.

ΜΥΘΟΣ 38.

Μύρμηγκας καὶ Περιστερά.

Μύρμηγκας ἐδίψα, καὶ ἐμβῆκεν εἰς ποτάμι νὰ πίῃ· καὶ τὸ ῥεῦμα τὸν ἔσυ-

ρε, καὶ ἐπνίγετο. Μία Περιστερὰ τὸν εἶδε, καὶ ῥίπτει του κλονάρι δένδρου, καὶ ὁ Μύρμηγκας ἐπιάσθη, καὶ ἐγλύτωσε τὴν ζωήν του. Ἔλαχεν εἷς κυνηγὸς ὁποῦ ἔστηνε ἐξόβεργα καὶ βρόχια νὰ πιάσῃ τὴν Περιστεράν· καὶ ὁ Μύρμηγκας δαγκάνει τὸν κυνηγὸν εἰς τὸ ποδάρι, ὅστις ἀπὸ τὸν πόνον ῥίπτει τὰ ξόβεργα· καὶ ἡ Περιστερὰ βλέπουσα τοῦτο, ἔφυγεν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρέπει νὰ κάμνῃς τὴν ἀνταμοιβὴν εἰς ἐκείνους, ὁποῦ σὲ εὐεργέτησαν.

ΜΥΘΟΣ 39.

Ἰατρὸς καὶ Ἄῤῥωστος.

Ἄνθρωπος ἀῤῥώστησε, καὶ ὁ Ἰατρὸς τὸν ἠρώτα, πῶς ἀπέρασε· καὶ τὸν ἀπεκρίθη ὅτι ἴδρωσε πολλά. Καὶ ὁ Ἰατρὸς λέγει· Καλὸν εἶναι. Καὶ πάλιν τὸν ἐρώτησε πῶς ἀπέρασε, καὶ εἶπεν· Ὅτι ἔλαβε ῥῖγος πολύ. Καὶ ὁ Ἰατρὸς λέγει· Καλὸν καὶ τοῦτο. Καὶ τρίτον τὸν ἐρώτησε, πῶς ἀπέρασε. Καὶ αὐτὸς εἶπεν, ὅτι ἔπεσεν εἰς ὑδρώπικα. Καὶ ὁ Ἰατρὸς λέγει· Ὅτι καὶ αὐτὸ καλὸν εἶναι. Ἔπειτα ἕνας του φίλος τὸν ἐρώτησε, πῶς ἔχεις;

καὶ αὐτὸς ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἀπὸ τὰ καλὰ ὁποῦ μοῦ λέγει ὁ Ἰατρὸς ὅτι ἔχω, κινδυνεύω νὰ χαθῶ.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρέπει νὰ μεμφώμεθα ἐκείνους, ὁποῦ πάντοτε μᾶς λέγουν ὅσα μᾶς ἀρέσουν.

ΜΥΘΟΣ 40.

Κηπουρὸς καὶ Γαΐδαρος.

Γαΐδαρος ἐδούλευε Κηπουρὸν, καὶ ἐκοπίαζε πολλὰ, καὶ ἔτρωγεν ὀλίγον. Λοιπὸν ἐπαρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν Κηπουρὸν, καὶ νὰ ἔμβῃ εἰς ἄλλον αὐθέντην. Εἰσηκούσθη ἡ δέησίς του, καὶ ὁ Κηπουρὸς τὸν ἐπούλησεν ἑνὸς ὁποῦ ἔκαμνε κεραμίδια, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἐφόρτωνε τὸν πηλὸν καὶ τὰ κεραμίδια. Καὶ πάλιν ἐπαρακάλει νὰ ἀλλάξῃ αὐθέντην· καὶ πάλιν ἐπουλήθη, καὶ τὸν ἀγόρασεν εἰς ὁποῦ ἐδούλευε δερμάτια. Βλέπωντας λοιπὸν ὁ Γαΐδαρος, ὅτι ὑπάγει ἀπὸ κακὸν εἰς χειρότερον, εἶπεν· Ὦ κακότυχος ἐγὼ, κάλλιον νὰ ἔστεκα μὲ τοὺς πρώτους αὐθέντας· ἐπειδὴ τοῦτος θέλει ἐργάσει καὶ τὸ ἐδικόν μου δέρμα.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι τότε μάλιστα οἱ δοῦλοι ἐνθυμοῦνται τὰς πρώτας αὐθέντας, ὅταν δοκιμάσουν τοὺς δευτέρους.

ΜΥΘΟΣ 41.

Κυνηγός.

Κυνηγὸς εἰς τὰ πουλάκια ἔστενε τὴν παγίδα· καὶ ἕνα πουλάκι τὸν ἐρώτησε, τὸ τί κάμνει; καὶ εἶπεν, ὅτι κάςρον κτίζω. Ἀφοῦ ὁ Κυνηγὸς ἀνεχώρησε, τὸ πουλάκι ἐπίστευσε, καὶ ἐπῆγε, καὶ ἐπιάσθη εἰς τὴν παγίδα· καὶ ὅταν εἶδε τὸν Κυνηγὸν, λέγει τὰ· Ὦ καλὲ σὺ, ἂν τέτοιον κάστρον κτίζῃς, ὀλίγους θέλεις εὕρῃ νὰ κατοικήσωσιν εἰς αὐτό.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι τότε μάλιστα χαλοῦσι καὶ κάστρα καὶ σπήτια, ὅταν οἱ οἰκοκύριοι εἶναι τύραννοι, καὶ βαρετοὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

ΜΥΘΟΣ 42.

Στρατοκόπος.

Στρατοκόπος ἐπερεπάτησε πολλὴν ςράταν, καὶ ἔταξεν εἰς τὸν Θεὸν, ἀπὸ ὅ, τι καὶ ἂν εὑρῇ, τὸ ἥμισυ νὰ δώσῃ διὰ τὴν ψυχήν του. Κατὰ τύχην ηὗρε μίαν κοφίναν γε-

μάτην φοινίκια καὶ ἀμύγδαλα, καὶ ἔφαγε τὰ ἔξω τῶν φοινικίων, καὶ τὰ ἔσω τῶν ἀμυγδάλων, καὶ τὰ τζακίσματα τὰ ἔδωκεν εἰς τὸ τάξιμόν τε, λέγωντας, ὅτι ἀπὸ ὅ, τι ηὗρα, ἔδωκα τὰ ἡμίση, ἤγουν, τὰ ἀπ' ἔξω, καὶ τὰ ἀπὸ μέσα.

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ἐκείνους, ὁποῦ ὄντες φιλάργυροι καὶ ἀκριβοί, εἰς τὸ τάξιμόν τους περιεργάζονται, πῶς νὰ γελάσουν τὸν Θεόν.

ΜΥΘΟΣ 43.

Παιδὶ καὶ Μητέρα.

Παιδὶ ἔκλεψε βιβλίον ἀπὸ τὸ σχολεῖόν του, καὶ τὸ δίδει τῆς Μητρός του νὰ τὸ φυλάξῃ· καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ ἐμάλωσε, τὸ παιδὶ ἄρχισε νὰ κλέπτῃ μεγαλήτερα πράγματα, εἰς τόσον ὅτι ἡ διοίκησις τὸ ἐπίασε, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ θανατώσῃ. Ἡ Μητέρα τε ἔστεκε, καὶ ἔκλαιεν. Ἐκεῖνος τὴν ἔκραξε, λέγωντας ὅτι ἤθελε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ κρυφά· καὶ ἐκείνη βάνει τὸ αὐτί της εἰς τὸ στόμα τοῦ παιδίου της νὰ ἀκούσῃ τί τῆς λέγει· καὶ αὐτὸς τῆς ἔκοψε μὲ τὰ δόντια τε τὸ αὐτί· καὶ ἐπειδὴ ὅλοι τὸν ἐκατηγοροῦσαν, πῶς ἀσέβησεν εἰς τὴν Μητέρα τε, αὐτὸς εἶπεν· Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία

τοῦ θανάτου μου, διότι ἂν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅταν ἔκλεψα τὸ βιβλίον ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἤθελε μὲ δείρῃ καὶ μὲ μαλώσῃ, τώρα δὲν ἤθελα καταδικασθῶ εἰς θάνατον.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι ὅσοι δὲν παιδεύουν τὰ παιδία τους μικρὰ, τὰ πέμπουν μεγάλα εἰς τὴν καταδίκην.

ΜΥΘΟΣ 44.

Βοσκὸς καὶ Θάλασσα.

Βοσκὸς ἔβοσκε πρόβατα, καὶ ἐνῷ διέβαινε τὴν παραθαλασσίαν, ἔτυχε καὶ ἦτον γαλήνη μεγάλη. Λοιπὸν ἐπεθύμησε νὰ ταξιδεύσῃ ὡς πραγματευτὴς, καὶ πωλῶντας τὰ πρόβατα ἀγόρασε φοινίκια· ἔλαχε δὲ χειμῶνας τόσος, ὁποῦ ἔρριξεν ὅλα τὰ φοινίκια εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μετὰ βίας ἐγλύτωσε. Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ὁ Βοσκὸς ἐπεριπάτει μὲ τινας ἄλλας εἰς τὴν παραθαλασσίαν καὶ ἔλαχε πάλιν γαλήνη, καὶ ἐθαύμαζεν πολλά· καὶ ὁ Βοσκὸς εἶπεν· Ὡς φαίνεται ἡ θάλασσα ἐπιθυμεῖ νὰ φάγῃ φοινίκια, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται τόσον ἥσυχη.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

ΜΥΘΟΣ 45.

Ῥοϊδία καὶ Μηλέα.

Ῥοϊδία καὶ Μηλέα ἐφιλονεικοῦσαν διὰ τὴν εὐμορφίαν· καὶ ἡ βάτος ἀπὸ τὴν φράκτην λέγει· Ἂς παύσωμεν ἀδελφαί μου, καὶ ἂς μὴ μαλώνωμεν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰς τὰς φιλονεικίας τῶν μεγάλων, καὶ οἱ μικρότατοι τεχνεύονται νὰ φανοῦν ἴσοι τους.

ΜΥΘΟΣ 46.

Παγῶνι καὶ Νυκτικόραξ.

Τὰ ὄρνεα ἐβούλοντο νὰ κάμουν βασιλέα. Καὶ τὸ Παγῶνι ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄξιος διὰ τὴν εὐμορφίαν μου· καὶ σχεδὸν ὅλα εὐχαριστήθησαν. Ὁ Νυκτικόρακας ὅμως τὸν εἶπεν· Ἀλλ' ἂν ἐσὺ βασιλεύσῃς, καὶ ὁ Ἀετὸς μᾶς θέλει κατατρέξει, πῶς θέλεις μᾶς φυλάξει;

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ διαλέγωμεν ἄρχοντας νὰ μᾶς διοικοῦν, ὁποῦ νὰ ἦναι μόνον εὔμορφοι, ἀμὴ νὰ ἔχουν ἀκόμη φρόνησιν καὶ δύναμιν.

ΜΥΘΟΣ 47.

Ἀγριόχοιρος καὶ Ἀλωποῦ.

Ἕνας Ἀγριόχοιρος ἔστεκεν ὑποκάτω εἰς ἕνα δένδρον, καὶ ἐτροχοῦσε τὰ δόντιάτου. Καὶ ἡ Ἀλωποῦ τὸν εἶδε, καὶ λέγει του· Διατὶ τροχᾷς τὰ δόντιά σου, ὁποῦ καμμίαν ἀνάγκην τώρα δὲν ἔχεις; Καὶ ὁ Ἀγριόχοιρος τὴν λέγει· Δὲν τὸ κάμνω τοῦ κάκου· ὅτι ἂν μοῦ λάχῃ κίνδυνος, νὰ μὴ κάθωμαι τότε νὰ τὰ τροχῶ· ἀλλὰ νὰ τὰ ἔχω ἕτοιμα.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι πρέπει νὰ ἑτοιμαζώμεθα πρὶν νὰ μᾶς πλακώσῃ ὁ κίνδυνος.

ΜΥΘΟΣ 48.

Ἀσπάλαξ.

Ὁ Ἀσπάλαξ, ὁποῦ εἶναι ζῶον τυφλὸν, εἶπε τῆς μητρός του· Μητέρα, βλέπω μίαν συκαμινέαν· καὶ πάλιν τὴν λέγει, ὅτι μοῦ μυρίζει θυμίαμα· καὶ πάλιν τρίτον τὴν λέγει, ὅτι ἀκούω νὰ κτυποῦν σίδηρα. Καὶ ἡ Μητέρα του τὸν λέγει· Ὦ παιδί μου, καθὼς βλέπω δὲν εἶσαι

μόνον τυφλὸν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ κωφὸν, καὶ χωρὶς ὄσφρησιν.

Ὁ Μῦθος εἶναι εἰς ἐκείνους, ὁποῦ λέγουσιν ὅτι δύναται νὰ κάμνουν μεγάλα πράγματα, καὶ ἔπειτα φανερόνουνται, ὅτι οὐδὲ διὰ μικρὰ πράγματα εἶναι ἄξιοι.

ΜΥΘΟΣ 49.

Λαφομόσχι καὶ Λάφι.

Τὸ Λαφομόσχι εἶπε πρὸς τὸ Λάφι· Ὢ πάτερ, ἐσὺ εἶσαι μέγας καὶ ταχύτερος ἀπὸ τοὺς σκύλους, ἔχεις ἀκόμη καὶ κέρατα μεγάλα διὰ νὰ τοὺς πολεμῇς, διατὶ λοιπὸν τόσον τοὺς φοβᾶσαι; Καὶ

τὸ 'Ελάφι γελῶντας, εἶπεν· Ὦ παιδί μου, ἀλήθειαν λέγεις· ἀμὴ πίστευσόν μου, ὅτι μόνον ν' ἀκούσω Σκύλον νὰ γαυγίσῃ, δὲν ἠξεύρω πῶς παρευθὺς φοβοῦμαι καὶ φεύγω.

'Ο Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι εἶναι φυσικὰ δειλοὶ, κἀμμία παρηγορία δὲν τοὺς δίδει ὠφέλειαν.

ΜΥΘΟΣ 50.

Χελιδῶνα καὶ Κουροῦνα.

Χελιδῶνα καὶ Κουροῦνα ἐφιλονεικοῦσαν, ποία εἶναι εὐμορφοτέρα. Καὶ ἡ Κουροῦνα λέγει τῆς Χελιδῶνος· Ἡ ἐδική σου εὐμορφία εἶναι μόνον τὸ καλοκαῖρι, ἀμὴ ἡ ἐδική μου τὸν χειμῶνα μάλιστα εἶναι περισσοτέρα.

'Ο Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ σώματος εἶναι καλητέρα ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν.

ΜΥΘΟΣ 51.

Πουλάκι μικρόν.

Ἕνα Πουλάκι ἐπιάσθη εἰς τὴν παγίδα, καὶ κλαίοντας ἔλεγεν· 'Αλλοίμονον

εἰς ἐμένα τὸ κακότυχον καὶ ταπεινὸν πουλί! οὐδενὸς ἔκλεψα χρυσάφι, οὔτε ἀσῆμι, οὐδὲ ἄλλο τίποτε· μόνον δὲ ἕνα σπειρὶ σιτάρι μὲ κάμνει, καὶ ἀποθαίνω.

Ὁ Μῦθος εἶναι εἰς ἐκείνους, ὁποῦ διὰ ὀλίγου κέρδος ἀπερνοῦσι μέγαν κίνδυνον.

ΜΥΘΟΣ 52.

Σφῆκες καὶ Πέρδικες.

Σφῆκες καὶ Πέρδικες ἐδιψοῦσαν, καὶ ἐζήτουν ἑνὸς γεωργοῦ νερὸν, καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν τὸν ἔταζον, ὅτι αἱ Πέρδικες νὰ σκάψουν τὰ ἀμπελιά του, καὶ αἱ Σφῆκες νὰ κεντρώνουν τοὺς κλέπτας, νὰ μὴ τὰ κλέπτουσι. Καὶ ὁ γεωργὸς τὰς λέγει· Ἀλλὰ ἐδῶ ἔχω βόδια, ὁποῦ χωρὶς νὰ τὰ εἰπῶ τίποτε, κάμνουσιν αὐτὰ ὁποῦ λέγετε.

Ὁ Μῦθος εἶναι διὰ κακοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐνῷ ὑπόσχονται νὰ ὠφελήσουν, βλάπτουσι μᾶλλον.

ΜΥΘΟΣ 53.

Λαγοὶ καὶ Βάθρακοί.

Οἱ Λαγοὶ ἐσυνάχθησαν ὁμοῦ, καὶ ἔκλαιον τὴν ζωήν τους ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ γεμάτη ἀπὸ φόβον· ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ Ἀνθρώπους, καὶ ἀπὸ Ἀετοὺς, καὶ ἀπὸ Σκύλους, καὶ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ ζῶα φθείρονται· ἔλεγον δὲ ὅτι κάλλιον εἶναι νὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι μίαν φορὰν, παρὰ εἰς ὅλην μας τὴν ζωὴν νὰ ἔχωμεν φόβον· καὶ ὅλοι ἐκίνησαν πρὸς τὴν λίμνην διὰ νὰ πνιγοῦσιν. Οἱ Βάθρακοὶ δὲ ὁποῦ ἦσαν εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης, ὅταν ἀγροίκησαν τὸ περιπάτημα τῶν Λαγῶν, παρευθὺς ἐπήδησαν εἰς τὴν λίμνην. Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς Λαγοὺς ὁ φρονιμώτερος λέγει· Ὦ φίλοι, σταθῆτε, καὶ ἂς μὴ κάμωμεν κακὸν εἰς τὸν ἑαυτόν μας, ἐπειδὴ θεωρεῖτε καὶ ἄλλα ζῶα δειλότερα ἀπὸ ἡμᾶς.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ δυστυχοῦσι, παρηγοροῦνται βλέποντες ἄλλους νὰ πάσχουν χειρότερα.

ΜΥΘΟΣ 54.

Ἄλογον καὶ Γαΐδαρος.

Γαΐδαρος ἐκαλοτύχιζε τὸ Ἄλογον, ἐπειδὴ ἔτρωγε πολλὰ φαγία, καὶ τὸ ἐπάςρευον, καὶ αὐτὸς οὐδεν κἂν ἄχυρα δὲν ἐχόρταινε, καὶ μάλιστα διατὶ ἐκοπίαζε πολλά. Λοιπὸν ἔλαχε καιρὸς πολέμου, καὶ εἶδε τὸν στρατιώτην ἁρματωμένον ἐπάνω εἰς τὸ Ἄλογον, καὶ ἔτρεχε μέσα εἰς τοὺς ἐχθροὺς, τόσον ὅτι τὸ Ἄλογον ἐπληγώθη, καὶ ἐκείτετο κακῶς. Ὁ Γαΐδαρος τοῦτο βλέπωντας, ἄλλαξε γνώμην, καὶ ἐταλάνιζε πολλὰ τὸ Ἄλογον.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζηλεύωμεν τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς πλουσίους, ἀμὴ νὰ συλλογιζώμεθα τὸν κίνδυνον ὁποῦ ἔχουν, καὶ ἡμεῖς νὰ εὐχαριστούμεθα εἰς τὸ ὀλίγον.

ΜΥΘΟΣ 55.

Χελῶνα καὶ Ἀετός.

Χελῶνα ἐπαρακάλει τὸν Ἀετὸν νὰ τὴν μάθῃ νὰ πετάξῃ· καὶ αὐτὸς τῆς ἔλεγεν, ὅτι δὲν εἶναι τρόπος, ἐπειδὴ ἡ φύσις τῆς

δὲν τῆς τὸ ἐσυγχωροῦσεν. Αὐτὴ δὲ μᾶλλον τόσον τὸν παρεκάλει, ὥστε τὴν πιάνει εἰς τὰ νύχια, καὶ ἀνεβάζωντάς την εἰς τὸ ὕψος, ἔπειτα τὴν ἄφησεν. Αὐτὴ δὲ ἔπεσε κάτω, ἐκτύπησεν εἰς πέτραν, καὶ ἐσυντρίφθη.

Ὁ Μῦθος εἶναι δι' ἐκείνους, ὁποῦ φιλονεικοῦν καὶ ἀντιλέγουν τῶν φρονιμωτέρων, καὶ οὕτω βλάπτουν τὸν ἑαυτόν τους.

ΜΥΘΟΣ 56.

Ἄνθρωπος φιλάργυρος.

Φιλάργυρος ἄνθρωπος, ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε τὰ ἐπούλησε, καὶ ἔκαμεν ἕνα κομμάτι χρυσάφι, καὶ τὸ ἔχωσεν εἰς τὴν γῆν, καὶ καθ' ἡμέραν ἐπήγαινε, καὶ τὸ ἔβλεπεν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τὸν εἶδε, καὶ μὲ τρόπον ἐπιτήδειον ἐπῆρε τὸ χρυσάφι. Ὅταν ἦλθεν ὁ Φιλάργυρος, καὶ ηὗρε τὸν τόπον σκαμμένον, καὶ τὸ χρυσάφι κλεμμένον, ἄρχησε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ μαδᾷ τὰ γένειά του. Κάποιος τὸν ἐρώτησε τὴν αἰτίαν, καὶ αὐτὸς τοῦ τὴν εἶπε. Μὴ λυπεῖσαι, τοῦ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἐπειδὴ ὅταν εἶχες τὸ χρυσάφι, δὲν τὸ ὥριζες βά-

λε ἕνα λιθάρι εἰς τὸν ἴδιον τόπον, καὶ νόμιζε ὅτι εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο, καὶ τόσον θέλει σὲ ἀξίζει· ἐπειδὴ καὶ ὅταν τὸ εἶχες, δὲν τὸν ἐχρειάζουσουν εἰς κάμμίαν σου χρείαν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἂν ἔχωμεν πολλὰ χρήματα, καὶ δὲν τὰ ἐξοδεύομεν εἰς πράγματα ἀναγκαῖα, τόσον μᾶς ἀξίζουν, ὡσὰν νὰ μὴ τὰ εἴχαμεν.

ΜΥΘΟΣ 57.

Χῆνες καὶ Γερανοί.

Χῆνες καὶ Γερανοὶ βόσκοντες ὁμοῦ εἰς ἕνα τόπον εἶδον τοὺς κυνηγοὺς ἀπὸ μακράν· καὶ οἱ Γερανοί, ἐπειδὴ ἦσαν ἐλαφροί, εὔκολα ἀπέταξαν· αἱ δὲ Χῆνες, διὰ τὸ πάχος ὁποῦ εἶχαν, ἔμειναν καὶ ἐπιάσθησαν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅταν παρθῇ μία χώρα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ὅσοι εἶναι πτωχοὶ καὶ ἔχουν ὀλίγα πράγματα, εὔκολα φεύγουσιν· ὅσοι δὲ εἶναι πλούσιοι, θέλοντες νὰ φυλάξουν τὸν πλοῦτόν τους, πίπτουσιν εἰς τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν.

ΜΥΘΟΣ 58.

Ψύλλος καὶ Ἄνθρωπος.

Ψύλλος ἐκάθησεν εἰς Ἀνθρώπου ποδάρι, καὶ αὐτὸς ἔκραξε τὸν Θεὸν νὰ τοῦ βοηθήσῃ διὰ νὰ τὸν πιάσῃ. Ὁ δὲ Ψύλλος ἔφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ ὁποῦ ἐκάθητο· ὁ δὲ Ἄνθρωπος ἐστέναζε, καὶ ἔλεγεν· Ὦ Θεέ μου, ἂν εἰς τοῦτο τὸ ὀλίγον δὲν μοῦ ἐβοήθησες, πῶς θέλεις μὲ βοηθήσει εἰς ἄλλο περισσότερον;

Ὁ Μῦθος θέλει νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπικαλοῦμεν τὸν Θεὸν εἰς πράγματα μικρὰ, ἀμὴ εἰς μεγάλα καὶ ἀναγκαῖα.

ΜΥΘΟΣ 59.

Ἄνθρωποι καὶ Ἐλάφι.

Ἕνα ἐλάφι εἶχε τὸ ἕνα του μάτι βλαμμένον· λοιπὸν ἔβοσκεν εἰς τὴν παραθαλασσίαν, καὶ τὸ μάτι τὸ γερὸν τὸ εἶχε πρὸς τὴν γῆν, καὶ τὸ βλαμμένον πρὸς τὴν θάλασσαν, μὴ ὑποπτεύοντας ἀπὸ τὴν θάλασσαν τίποτε. Ἔτυχαν ὅμως τινὲς νὰ διαβαίνουν μὲ μονόξυλον,

καὶ βλέποντες τὸ Ἐλάφι, παρευθὺς τὸ ἐτό-ξευσαν· θρηνῶντας αὐτὸ λοιπὸν ἔλεγε· Κακότυχον ἐγώ! ἀπὸ ἐκεῖ ὁποῦ ἐφοβούμουν νὰ πάθω κακὸν, δὲν ἔπαθα, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὁποῦ δὲν ἤλπιζα, μοῦ ἦλθεν ἡ βλάβη.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλαῖς φοραῖς ἐκεῖνα ὁποῦ μᾶς φαίνονται βλαβερὰ, εἶναι ὠφέλιμα, καὶ τὰ ὠφέλιμα βλαβερά.

ΜΥΘΟΣ 60.

Ἐλάφι καὶ Ἀμπέλιον.

Τὸ Ἐλάφι ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς ἔφευγε, καὶ ἐκρύβη εἰς Ἀμπέλι· καὶ ὅταν ἀπέρασαν οἱ κυνηγοὶ, τὸ Ἐλάφι θαῤῥῶντας πῶς νὰ ἐγλύτωσε, ἄρχισε νὰ τρώγῃ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. Ἐστρόφησαν οἱ κυνηγοὶ καὶ εἶδαν τὸ Ἐλάφι, καὶ τὸ ἐτόξευσαν. Λοιπὸν ἀποθνήσκοντας ἔλεγε· Δίκαια ἔπαθα, διότι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀδικήσω ἐκείνην ὁποῦ μὲ ἐφύλαττεν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι ἀδικοῦσιν ἐκείνους ὁποῦ τοὺς εὐεργετοῦσι, κολάζονται ἀπὸ τὸν Θεόν.

ΜΥΘΟΣ 61.

Λεοντάριον καὶ Ἐλάφι.

Τὸ Ἐλάφι ἔφευγεν ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς, καὶ ἐμβῆκεν εἰς ἕνα σπήλαιον, ὅπου ἔτυχε νὰ ἦναι ἕνα Λεοντάρι· καὶ ἐπειδὴ ἐπιάσθη, ἀποθνήσκοντας ἔλεγεν· Ὦ τὸ ἄθλιον ἐγώ! φεύγοντας τοὺς ἀνθρώπους, ἔπεσα εἰς νύχια Λέοντος.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι φεύγουν ἀπὸ μικροὺς κινδύνους, καὶ πίπτουν εἰς μεγαλητέρους.

ΜΥΘΟΣ 62.

Λεοντάριον, Γαΐδαρος, καὶ Ἀλέκτορας.

Ὁ Ἀλέκτορας καὶ ὁ Γαΐδαρος ἔβοσκον ὁμοῦ, καὶ κατὰ τύχην ἔτρεξε κατεπάνω εἰς τὸν Γαΐδαρον ἕνα Λεοντάρι. Ὁ Ἀλέκτορας ἐφώναξε, καὶ τὸ Λεοντάρι ἔφυγε. Λέγουσι ὅτι τὸ Λεοντάρι φοβεῖται πολλὰ τὴν φωνὴν τοῦ Ἀλέκτορος, καὶ διὰ τοῦτο φεύγει. Ὁ Γαΐδαρος λαβὼν θάῤῥος ὥρμησεν ὀπίσω τοῦ Λεονταρίου, καὶ τὸ ἐκυνήγα· ὅταν δὲ ἦσαν

μακρὰν ὁποῦ δὲν ἠκούετο πλέον τοῦ Ἀλέκτορος ἡ φωνὴ, ἐστράφη τὸ Λεοντάρι εἰς τὸν Γαΐδαρον, καὶ τὸν ἐθανάτωσεν. Ὁ δὲ ἀποθνήσκων ἔλεγεν· Ὦ κακότυχος καὶ ἄγνωστος ἐγώ! οἱ γονεῖς μου δὲν ἦσαν πολεμισταὶ, καὶ ἐγὼ διὰ ποίαν ἀφορμὴν ἠθέλησα νὰ πολεμήσω;

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἀπατοῦσι τοὺς ἐχθρούς των μὲ τὴν ταπείνωσιν· ὅταν ὅμως τοὺς φέρουν εἰς τόπον ὁποῦ νὰ ἠμποροῦν, τότε γυρίζουν καταπάνω τους, καὶ τοὺς χαλοῦσι.

ΜΥΘΟΣ 63.

Κηπουρὸς καὶ Σκύλος.

Κηπουροῦ Σκύλος ἔπεσεν εἰς πηγάδι, καὶ ὁ Κηπουρὸς κατέβη νὰ βοηθήσῃ τοῦ Σκύλου. Ὁ Σκύλος φοβούμενος μήπως ὁ Κηπουρὸς κατέβη διὰ νὰ τὸν ἀποπνίξῃ, ἐστράφη καὶ τὸν ἐδάγκασε. Ὁ δὲ Κηπουρὸς διὰ τὸν μέγαν πόνον, ἀνέβη, καὶ ἔλεγεν, ὅτι δίκαια ἔπαθα· ἐπειδὴ τί εἶχα ἐγὼ νὰ βοηθήσω ἑνὸς, ὅστις μόνος του θέλει τὸν θάνατόν του.

'Ο Μῦθος εἶναι πρὸς ἀνθρώπȣς ἀχαρίστους, ὁποῦ ἂν τοὺς κάμῃς καλὸν, σὲ κάμνουν κακόν.

ΜΥΘΟΣ 64.

Σκρόφα καὶ Σκύλα.

Σκρόφα καὶ Σκύλα ἐφιλονεικοῦσαν, ποία ἦτον καλλογεννήτρια· ἔλεγε δὲ ἡ Σκύλα, πῶς εἶναι πλέον καλογεννήτρια ἀπὸ ὅλα τὰ τετράποδα ζῶα· καὶ ἡ Σκρόφα τῆς λέγει· Ἤξευρε ὅτι ἀπὸ τὴν ὀγλίγωράδα σου γεννᾷς τὰ παιδία σου τυφλά.

'Ο Μῦθος δηλοῖ, πῶς δὲν πρέπει νὰ ἐπαινοῦμεν τὰ πράγματα ὁποῦ γίνονται γλίγωρα, ἀμὴ ὅσα γίνονται καλὰ καὶ τέλεια.

ΜΥΘΟΣ 65.

Λεοντάρι καὶ Λύκος.

Εἶχε γηράσει τὸ Λεοντάρι, καὶ ἔκειτο ἄῤῥωστον εἰς ἕνα σπήλαιον· ὅθεν ὅλα τὰ Θηρία ὑπῆγαν νὰ τὸ εὕρουν, ἔξω ἀπὸ τὴν 'Αλωποῦν. 'Ο Λύκος λαμβάνοντας εὐκαιρίαν, ἐγκάλεσε τὴν 'Αλω-

ποῦν εἰς τὸν Λέοντα, λέγοντας, πῶς αὐτὴ ὀλίγον ἐτίμα τὸν βασιλέα ὅλων τῶν Ͽηρίων, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶχεν ἔλθει νὰ τὸν εὕρῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασεν ἡ Ἀλωποῦ, καὶ ἤκουσε τὰ ὕστερα λόγια τοῦ Λύκου. Τὸ Λεοντάρι λοιπὸν ἐθυμώϿη ἐναντίον της, ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίθη, λέγοντας· Ποῖος ἀπὸ τȣ̃τους ὁποῦ σὲ ἐπισκέφθησαν σὲ ὠφέλησε τόσον ὅσον ἐγὼ, ὁποῦ ἐπῆγα ζητῶντας ἰατρείαν διὰ ἐσένα, καὶ τὴν ηὗρα; Ὁ δὲ Λέων τὴν ἐπρόσταξε νὰ φανερώσῃ τὸ ἰατρικόν· καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη· Ἔκδαρε ἕνα Λύκον ζωντανὸν, καὶ βάλε ἐπάνω σου τὸ δέρμα του, ἔτζι ζεστὸν, καὶ Ͽέλεις ὑγιάνει. Τὸ δὲ Λεοντάρι ἔσφαξε παρευθὺς τὸν Λύκον, καὶ εἰς καιρὸν ὁποῦ τοῦτος ἐκείτετο κατὰ γῆς νεκρὸς, ἡ Ἀλωποῦ γελῶντας ἔλεγε· Δὲν πρέπει νὰ παροξύνῃ τινὰς τὸν αὐθέντην εἰς δυσμένειαν καὶ ὀργὴν, ἀλλ' εἰς εὐμένειαν καὶ φιλανθρωπίαν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ πάσχει νὰ διαϐάλῃ ἄλλον εἰς αὐθέντου καὶ δυνατοῦ χέρια, εὔκολα γυρίζει τὸ κακὸν ἐπάνω του.

ΜΥΘΟΣ 66.

Κάβουρας καὶ Ὀφίδιον.

Ὄφις καὶ Κάβουρας ἔκαμαν φιλίαν. Καὶ ὁ μὲν Κάβουρας ἦτον ἁπλοῦς καὶ ἄκακος, καὶ παρεκάλει καὶ τὸν Ὄφιν νὰ γένῃ καὶ αὐτὸς ἁπλοῦς καὶ ἄκακος. Ὁ δὲ Ὄφις δὲν ἐπείθετο. Ὁ Κάβουρας λοιπὸν ἐπέτυχε τὸν Ὄφιν, ἐνῷ ἐκοιμᾶτο, καὶ τὸν ἐσκότωσε· καὶ ὅταν ἐσκοτώθη, τότε ἅπλωσε καὶ ἐτανύθη· καὶ ὁ Κάβουρας τὸν λέγει· Ἐὰν προτήτερα ἦσουν ἁπλοῦς καὶ ἄκακος, δὲν ἤθελες πάθει τώρα αὐτὸ ὁποῦ ἔπαθες.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι περιεργάζονται τὸν φίλον τους μὲ δόλον καὶ κακίαν, βλάπτουσι μάλιστα τὸν ἑαυτόν τους.

ΜΥΘΟΣ 67.

Βοσκὸς καὶ Λύκος.

Βοσκὸς ηὗρε Λυκόπουλον, καὶ ἔθρεψέ το ὁμοῦ μὲ τοὺς σκύλους, καὶ ὅταν ἐμεγάλωσεν, ἂν ἐτύχαινε καὶ ἄλλος Λύκος νὰ ἁρπάξῃ πρόβατον, αὐτὸς τὸν ἐδίωχνεν ὁμοῦ μὲ τοὺς σκύλους· καὶ ὅταν τὰ

σκυλία ἐγύριζαν, αὐτὸς ἐπήγαινεν ὀπίσω τοῦ Λύκου, καὶ ἔτρωγε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ κυνῆγι· καὶ πολλαῖς φοραῖς ἐσκότωνε καὶ αὐτὸς πρόβατον, καὶ τὸ ἔτρωγε κρυφὰ μὲ τὲς σκύλους, ἕως ὁπȣ̃ ὁ Βοσκὸς τὸν ἐκατάλαβε· λοιπὸν τὸν ἐκρέμασεν εἰς δένδρον, καὶ τὸν ἀπέκτεινεν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅστις τὸ ἔχει φυσικὰ νὰ κάμνῃ κακὰ, ποτέ του δὲν κάμνει καλά.

ΜΥΘΟΣ 68.

Κύκνος καὶ Χῆνα.

Ἕνας ἄνθρωπος πλούσιος ἔτρεφεν ὁμοῦ Κύκνον καὶ Χῆνα, τὸν μὲν Κύκνον

διὰ νὰ κελαδῆ, τὴν δὲ Χῆνα διὰ νὰ τὴν φάγῃ· καὶ ὅταν ἠθέλησε νὰ σφάξῃ τὴν Χῆνα, ἔλαχε νὰ ἦναι νύκτα, καὶ ἀντὶ τὴν Χῆνα ἔπιασε τὸν Κύκνον. Καὶ ἐπειδὴ ἔμελλεν ὁ Κύκνος νὰ σφαγῇ, ἄρχισε καὶ ἐκελάδει· καὶ ὁ αὐθέντης του γνωρίζοντάς τον πῶς ἦτον ὁ Κύκνος, τὸν ἄφησε, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐγλύτωσεν ὁ Κύκνος τὴν ζωήν του.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλαῖς φοραῖς μὲ τὸ νὰ λέγῃ τινὰς τὸ δίκαιόν του, φεύγει τὸν ἄδικον θάνατον.

ΜΥΘΟΣ 69.

Κάβουρας καὶ Ἀλωποῦ.

Κάβουρας ἀνέβη ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἡ Ἀλωποῦ ζητῶντας τροφὴν, εὗρε τὸν Κάβουρα, καὶ ἐπίασέ τον· καὶ ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ τὸν φάγῃ, εἶπε· Καλὰ ἔπαθα, ἐπειδὴ ὄντας ἐγὼ θαλάσσιος, ἠθέλησα νὰ γείνω χερσαῖος.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι ἀφίνουν τὴν τάξιν τους καὶ ζητοῦν ἄλλην, μὲ κάθε δίκαιον δυστυχοῦσι.

ΜΥΘΟΣ 70.

Γυναῖκα καὶ Ἄνδρας.

Μία γυναῖκα εἶχε μεθυστὴν ἄνδρα, καὶ ἐβουλήθη νὰ τὸν σωφρονήσῃ· καὶ ὅταν τὸν εἶδε μεθυσμένον, τὸν ἐσήκωσεν εἰς τοὺς ὤμους της, καὶ τὸν ἐπῆγε καὶ τὸν ἀπόθεσεν εἰς ἕνα μνῆμα, καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν· καὶ ὅταν συνῆλθεν ἐκ τῆς μέθης, ἔκρουσεν ἡ γυναῖκα τὴν θύραν τοῦ μνήματος, καὶ τοῦτος λέγει, τίς εἶναι; καὶ ἡ γυναῖκα εἶπεν, ὅτι φέρω νὰ φάγωσιν οἱ νεκροί. Καὶ αὐτὸς εἶπε· Μή μου φέρῃς νὰ φάγω, ἀμὴ μάλιστα νὰ πίω· ἐπειδὴ ὅταν μοῦ ἐνθυμίζῃς φαγὶ λυποῦμαι, ἀμὴ διὰ νὰ πίω, χαίρομαι. Καὶ ἐκείνη εἶπεν· Ὢ κακότυχη ἐγὼ, ὁποῦ τοῦ κάκου ἐκοπίασα! ἐπειδὴ ἐσὺ ὄχι μόνον δὲν ἐπαιδεύθης, ἀμὴ καὶ χειρότερος ἔγεινες.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, πῶς δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ στέκῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὰς κακὰς πράξεις, διότι ὅταν ἀποκτήσῃ τὴν ἕξιν τοῦ κακοῦ, εἶναι πλέον ἀδύνατον νὰ διορθωθῇ.

ΜΥΘΟΣ 71.

Ἀράπης.

Ἄνθρωπός τις ἀγόρασεν ἕναν Ἀράπην, καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι μὲ τὸ νὰ μὴ τὸν ἔπλυνεν ὁ πρῶτός του αὐθέντης, ἦτον μαῦρος· λοιπὸν ἄρχισε νὰ τὸν πλύνῃ, καὶ νὰ τὸν τρίϐῃ εἰς λουτρὰ ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ νὰ ἀσπρίσῃ. Ὁ δὲ Ἀράπης ὄχι μόνον δὲν ἄλλαξε τὸ χρῶμά του, ἀμὴ ἀπὸ τὸ πολὺ νίψιμον ἀῤῥώστησεν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσι τὰ φυσικὰ, ὡσὰν ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

ΜΥΘΟΣ 72.

Γυναῖκα Μάντισσα.

Γυναῖκα Μάντισσα ἐμάντευε, καὶ ἔλεγεν, ὅτι δύναται νὰ παύσῃ καὶ τὴν κακὴν τύχην, καὶ τὴν ὀργὴν ὁλωνῶν, καὶ μ᾽ αὐτὰ ἐκέρδιζε. Τινὲς δὲ τὴν ἐπρόδωσαν εἰς τὸν κριτὴν τῆς χώρας ὡς ἀσεβήτριαν, καὶ τὴν ἀπεφάσισεν εἰς θάνατον. Ἕνας δὲ τὴν εἶδεν ὁποῦ τὴν ἔσυρναν, καὶ εἶπεν· Ὦ καλὴ, σὺ ὁποῦ ἔλεγες νὰ παύσῃς τὴν ὀργὴν καὶ τὴν κα-

κὴν τύχην, πῶς τὴν ὀργὴν τοῦ κριτοῦ δὲν καταπραΰνεις;

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι λέγουσι νὰ κάμουν μεγάλα πράγματα, καὶ οὐδὲ μικρὰ δὲν δύνανται νὰ κατορθώσουν.

ΜΥΘΟΣ 73.

Γυναῖκα χήρα μὲ δουλεύτριας.

Γυναῖκα χήρα εἶχε δουλεύτριας, καὶ κάθε νύκτα τὰς ἐσήκωνεν εἰς δουλείαν, ὅταν ἔκραζεν ὁ Ἀλέκτορας. Τὸ λοιπὸν αἱ δουλεύτραις ἐβουλεύθησαν νὰ σκοτώσουν τὸν Ἀλέκτορα, διότι ἐξύπνα τὴν κυράν τους. Καὶ ὅταν ἔπνιξαν τὸν Ἀλέκτορα, ἐσυνέβη καὶ ἔπαθαν χειρότερα· ἐπειδὴ ἡ κυρά τους δὲν ἐγροίκα τὴν ὥραν, καὶ τὰς ἐσήκωνε πλέον ἀκόμη πρωΐτερα.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσα βουλεύματα δὲν γίνονται καλὰ, γίνονται αἴτια τῶν κακῶν.

ΜΥΘΟΣ 74.

Τριζῶνι.

Ἀπὸ μίαν θυρίδα ἐκρέματο ἕνα Τριζῶνι, ἤγουν γρύλλος, καὶ ἐτραγούδει· καὶ ἡ Νυκτερίδα τὸν ἐρώτησε, διὰ ποίαν αἰτίαν τὴν ἡμέραν ἡσυχάζει, τὴν δὲ νύκτα τραγουδεῖ; Καὶ αὐτὸ εἶπεν, ὅτι δὲν τὸ κάμνει ἁπλῶς· ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν ἐτραγούδει, καὶ ἐπιάσθη, καὶ ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐσωφρονίσθη. Ἡ δὲ Νυκτερίδα τὸ εἶπεν· Ἔπρεπε, πρὶν σὲ πιάσουν νὰ φυλάττεσαι, ὅτι τώρα εἶναι περιττὸν πλέον νὰ τὸ κάμῃς.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ ὑστερινὰ μετανοήματα ποσῶς δὲν ὠφελοῦσι.

ΜΥΘΟΣ 75.

Κοχλοί.

Γεωργοῦ παιδὶ ἔψηνε Κοχλιοὺς, καὶ ἐπειδὴ ἔτριζαν, εἶπεν· Ὦ κάκιστα ζῶα, τὰ σπήτιά σας καίονται, καὶ σεῖς τραγουδᾶτε;

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσα πράγματα

δὲν γίνονται μὲ τὸν καιρὸν, ὅλα εἶναι κατηγορημένα.

ΜΥΘΟΣ 76.

Γάτα.

Ἡ Γάτα ἐμβῆκεν εἰς ἐργαστήριον χαλκέως, καὶ εὗρε τὸ λιμάρι καὶ ἄρχισε νὰ τὸ γλύφῃ. Καὶ ἐπειδὴ ἔξυε τὴν γλῶσσάν της, ἔῤῥεεν αἷμα πολὺ, καὶ αὐτὴ ἐνόμιζεν ὅτι κρέας ἔγλυφεν, ἕως ὁποῦ πᾶσαν τὴν γλῶσσάν της ἐχάλασε.

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ἐκείνους, ὁποῦ διὰ νὰ φιλονεικοῦν καὶ νὰ ἀντιλέγουν, βλάπτουν τὸν ἑαυτόν τους.

ΜΥΘΟΣ 77.

Γεωργός.

Γεωργὸς ἔσκαπτε, καὶ κατὰ τύχην ηὗρε χρυσάφι, καὶ κάθε ἡμέραν ἐτίμα καὶ ἐπροσκύνα τὸν τόπον, ὅπου ηὗρε τὸ χρυσάφι. Ἡ δὲ τύχη ἐστάθη, καὶ εἶπεν· Ὦ καλὲ σὺ, διατὶ τὰς τιμὰς ὁποῦ πρέπουν ἐμένα, τὰς δίδεις εἰς ἄλλους; ἤξευρε, ὅτι ἐγὼ σὲ ἐπλούτισα, ἐπειδὴ ἂν καιρὸς ἔλθῃ, καὶ τὸ χρυσάφι ὁποῦ ηὗρες ὑπάγει

εἰς ἄλλον, ἠξεύρω ὅτι τότε ἐμένα τὴν τύχην θέλεις κατηγορήσει.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ἐκεῖνον ὁποῦ μᾶς εὐεργετεῖ, καὶ ἐκείνου νὰ δίδωμεν τιμὴν, καὶ νὰ ἔχωμεν χάριν.

ΜΥΘΟΣ 78.

Μυῖγες καὶ Μέλι.

Εἰς ἕνα ἀνώγεον ἐχύθη μέλι, καὶ αἱ Μυῖγες καθίζοντες ἐπάνω νὰ φάγωσι, τὸ μέλι ἐκόλλησεν εἰς τὰ πέδιά τους, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν πλέον νὰ ἀπετάξουν· καὶ ἐπειδὴ ἐπνίγοντο, ἔλεγον· Ὢ κακότυχαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ ὀλίγην τροφὴν ἀποθνήσκομεν!

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὺς ἀνθρώπους ἡ λαιμαργία τοὺς ἐχάλασε καὶ ἀπώλεσεν.

ΜΥΘΟΣ 79.

Τράγος καὶ Λύκος.

Τράγος ἔμεινε χωρισμένος ἀπὸ τὴν συντροφίαν του, καὶ ἕνας Λύκος τὸν ἐκυνήγα. Καὶ ἐπειδὴ ἐσίμωσεν, ἐστράφη ὁ Τράγος καὶ εἶπε τοῦ Λύκȣ· Ὦ Λύκε, ἐγὼ μέλλω νὰ γενῶ φαγί σου, καὶ διὰ νὰ μὴν ἀποθάνω πικραμένος, τραγούδησέ μου νὰ χορεύσω. Καὶ ὁ Λύκος ἐτραγούδει, καὶ ὁ Τράγος ἐχόρευε τόσον, ὥστε ἤκουσαν οἱ Σκύλοι, καὶ ἔδραμαν, καὶ ἐδίωξαν τὸν Λύκον. Ὁ δὲ Λύκος ἐστράφη εἰς τὸν Τράγον, καὶ λέγει· Δίκαια ἔπαθα· ὅτι ὄντας ἐγὼ μάγειρος, δὲν ἔπρεπε νὰ γείνω τραγουδιστής.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι ὅσοι δὲν κάμνουσι τὴν τέχνην τους, ἀμὴ μεταχειρίζονται ἄλλην, ὁποῦ δὲν ἠξεύρουν, πίπτουσιν εἰς δυστυχίαν.

ΜΥΘΟΣ 80.

Ἄνθρωποι δύο.

Δύο τινὲς ἐπεριπατῦσαν εἰς μίαν στράταν, καὶ ὁ ἕνας εὗρεν ἕνα τζεκοῦρι, καὶ ὁ ἕτερος τὸν ἐπαρακάλει νὰ μὴ λέγῃ, ὅτι εὕρηκα, ἀμὴ εὑρήκαμεν. Καὶ μετ' ὀλίγον περιπατοῦντες, ἔχασαν τὸ τζεκῦρι. Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ εἶχεν εὕρει, ἔλεγεν, ὅτι ἐχάσαμεν τὸ τζεκοῦρι. Αὐτὸς ἀπεκρίθη· Μὴ λέγε, ἐχάσαμεν, ἀμὴ ἔχασα, ἐπειδὴ ὅταν τὸ εὗρες, δὲν ἔλεγες· εὑρήκαμεν, ἀμὴ εὕρηκα.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι ὅσοι δὲν μετέχουσιν εἰς τὰ εὐτυχήματα, οὐδὲ εἰς τὰς δυστυχίας εἶναι βέβαιοι φίλοι.

ΜΥΘΟΣ 81.

Ἄνθρωπος καὶ Σκύλοι.

Ἄνθρωπός τις εἶχε Σκύλους δύο, καὶ τὸν ἕνα ἔμαθε νὰ κυνηγᾷ, καὶ τὸν ἄλλον νὰ φυλάττῃ τὸ σπῆτι· καὶ ὅταν ὁ κυνη-

γὸς Σκύλος ἔφερνε κυνῆγι, ἔτρωγε καὶ ὁ σπητικὸς τὸ μερτικόν τȢ· καὶ ὁ κυνηγὸς Σκύλος ἐμάνιζε καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἐγὼ κοπιάζω καὶ κινδυνεύω, καὶ αὐτὸς κάθεται εἰς τὸ σπῆτι, καὶ τρώγει ἀπὸ τȢ̀ς κόπους μȢ, καὶ δὲν κάμνει οὐδὲ τίποτε. Καὶ ὁ Σκύλος ὁ σπητικὸς τὸν λέγει· Μὴ μέμφεσαι ἐμένα, ἀμὴ τὸν αὐθέντην μας ὁποῦ δὲν μὲ ἔμαθε νὰ κυνηγῶ, ἀμὴ νὰ τρέφωμαι ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ἄλλων.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τοὺς νέους ὁποῦ δὲν ἠξεύρουν κάμμίαν τέχνην οὐδὲ προκοπὴν γραμμάτων, δὲν πρέπει νὰ τȢ̀ς ἀποστρεφώμεθα· ἀλλὰ τοὺς γονεῖς τους, ὁποῦ δὲν ἐπεμελήθησαν νὰ τοὺς μάθουν.

ΜΥΘΟΣ 82.

Τραγουδιστής.

Τραγουδιστὴς κακόφωνος ἐτραγούδει συχνὰ εἰς ἕνα σπῆτι θολοσκέπαστον καὶ καινουριοασβεστομένον. Ἀντηχῶντας τὸ λοιπὸν ἡ φωνή του, τοῦ ἐφάνη πολλὰ καλὴ καὶ νόστιμη· διὰ τοῦτο ἐθάῤῥεψε, καὶ ὑπῆγε καὶ εἰς θέατρον νὰ τραγῳδήσῃ·

ὅπου τραγῳδῶντας κακὰ καὶ ἄνοστα, ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν λαὸν μὲ ῥαβδιαῖς καὶ ὑβρισιαῖς.

Ὁ Μῦθος εἶναι ἐναντίον εἰς ἐκείνους ὁποῦ ὁμιλῶντας μοναχοί τους, τοὺς φαίνεται πῶς ἠξεύρουν να συντυχαίνουν εὔμορφα· ἀμὴ ὅταν τύχῃ νὰ ὁμιλήσουν ἔμπροσθεν εἰς ἄλλους, φαίνεται ἡ ἀμάθειά τους, καὶ ἔτζι καταφρονοῦνται.

ΜΥΘΟΣ 83.

Κόρακας.

Κόρακας ἐπείνα, καὶ βλέπωντας εἰς τὸ προσήλιον Φίδι ὁποῦ ἐκοιμᾶτο, τὸ ἄρ-

παξε. Τὸ δὲ Φίδι ἐστράφη, καὶ ἐδάγκασε τὸν Κόρακα, ὅστις ἀποθνήσκοντας ἔλεγεν· Ὢ κακότυχος ἐγώ! ὁποῦ τέτοιον εὕρεμα μοῦ ἔλαχεν, ὥστε ἀπὸ τοῦτο ἀποθνήσκω.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, πῶς κάποιοι τυχαίνουσιν εἰς κέρδη, ὁποῦ τοὺς προξενοῦν τὸν χαλασμόν τους.

ΜΥΘΟΣ 84.

Κουροῦνα.

Ἕνας ἐπίασε μίαν Κουροῦναν, καὶ ἔδεσέ της εἰς τὸν πόδα κομμάτι σχοινίον, καὶ ἔδωσέ την τοῦ παιδίου του νὰ παίζῃ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Κουροῦνα δὲν εὐχαριστεῖτο νὰ στέκῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ηὗρεν εὐκαιρίαν καὶ ἔφυγε, καὶ πηγαίνοντας εἰς τὰ δένδρα, κατὰ τύχην ἐπιάσθη τὸ σχοινίον ὁποῦ ἦτον εἰς τὸ πόδι της, ἀπὸ τοὺς κλάδυς τοῦ δένδρου· λοιπὸν ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, καὶ ἔλεγεν· Ὢ κακότυχη ἐγὼ, ὅτι διὰ νὰ μὴν ὑπομένω νὰ δουλεύω ἀνθρώπυς, ἐλανθάσθηκα, καὶ τώρα χάνω τὴν ζωήν μου!

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς θέλουσι νὰ λυτρωθῶσιν ἀπὸ μικροὺς κινδύνους, καὶ λανθάνοντες πίπτουν εἰς μεγαλητέρους.

ΜΥΘΟΣ 85.

Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

Σάτυρος καὶ Ἄνθρωπος ἐφιλιώθησαν, καὶ ἔτρωγαν ὁμοῦ. Ἦτον δὲ καιρὸς χειμῶνος, καὶ ὁ Ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ψύχραν ἔβανε τὰς χεῖράς του εἰς τὸ στόμα, καὶ τὰς ἐζέσταινε· καὶ ὁ Σάτυρος τὸν ἠρώτα, διατὶ ποιεῖ οὕτω; καὶ αὐτὸς εἶπεν, ὅτι θερμαίνω τὰς χεῖράς μου. Μετ' ὀλίγον ἔφεραν φαγὶ ζεστὸν, καὶ ὁ Ἄνθρωπος τὸ ἐφύσα νὰ τὸ ψυχράνῃ· καὶ πάλιν ὁ Σάτυρος ἠρώτα, διατὶ τὸ κάμνει, καὶ εἶπε, ψυχραίνω τὸ φαγί. Καὶ ὁ Σάτυρος εἶπεν, ὅτι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς δὲν θέλω τὴν φιλίαν σου, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ στόμα σου εὐγάνεις καὶ τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρόν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρέπει νὰ φεύγωμεν ἐκείνους, ὁποῦ δὲν ἔχουν ὅμοια τὰ καμώματα μὲ τὰ λόγια.

ΜΥΘΟΣ 86.

Ζεὺς καὶ Ἑρμῆς.

Ὁ Ζεὺς ἀπέστειλε τὸν Ἑρμῆν εἰς τὴν γῆν νὰ δώσῃ εἰς ὅλους τοὺς τεχνίτας ἕνα μέτρον ἀπὸ τὰ ψεύματα, καὶ νὰ μετρίσῃ καθ' ἑνὸς μίαν οὐγγίαν ψεύματα, καὶ ἔδωκε πάντων τῶν τεχνιτῶν, μόνον ὁ Τζαγκάρης δὲν ἔσωσε νὰ πάρῃ, καὶ ἦλθεν ὕστερος· λοιπὸν ὅσον ψεῦμα καὶ ἂν ἔμεινεν, ὅλον τὸ ἐσύναξε, καὶ τὸ ἔδωσε τȣ̃ Τζαγκάρη. Καὶ διὰ τοῦτο συνέβη, ὅτι ὅλοι οἱ τεχνῖται νὰ εἶναι ψεῦσται, καὶ περισσότερον οἱ τζαγκάρηδες.

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

ΜΥΘΟΣ 87.

Λύκος καὶ Πρόβατον.

Λύκος ἀπὸ Σκύλον ἐδαγκάσθη, καὶ ἔπασχε κακῶς. Λοιπὸν ἐπείνα, καὶ ἐπαρακάλει ἕνα Πρόβατον, λέγοντας νὰ τοῦ φέρῃ νερὸν νὰ πίῃ· καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἂν σὺ μοῦ δώσῃς νὰ πίω, ἐγὼ θέλω εὕρει νὰ φάγω. Τὸ δὲ Πρόβατον ἀπεκρίθη·

Α'λλ' ἐὰν ἐγὼ σοῦ δώσω ποτὸν, θέλεις κάμῃ φαγὶ ἐμένα.

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, ὁποῦ μὲ ὑπόκρισιν πάσχει νὰ γελάσῃ τοὺς ἄλλους.

ΜΥΘΟΣ 88.

Κλέπται καὶ Ἀλέκτορας.

Τινὲς Κλέπται ἦλθασιν εἰς ἕνα σπῆτι, καὶ δὲν ηὗραν ἄλλον νὰ πάρϐν, παρὰ μόνον ἕνα Ἀλέκτορα· καὶ ἐπῆράν τον, καὶ ἀνεχώρησαν. Καὶ ἐπειδὴ ἔμελλεν ὁ Ἀλέκτορας νὰ σφαγῇ, ἐπαρακάλει τοὺς Κλέπταις, νὰ τὸν ἀφήσϐν· ἔλεγε δὲ, πῶς εἶναι χρήσιμος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διότι τοὺς σηκώνει τὴν νύκτα εἰς τὴν δϐλείαν. Καὶ οἱ Κλέπται εἶπον· Ὅτι μάλιστα διὰ τοῦτο πρέπει νὰ σὲ σφάξωμεν, ἐπειδὴ ἂν ἐκείνους σηκώνῃς, ἡμᾶς δὲν ἀφίνεις νὰ κλέπτωμεν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσα εἶναι εἰς ὠφέλειαν τῶν καλῶν ἀνθρώπων, αὐτὰ εἶναι εἰς ζημίαν τῶν κακῶν.

ΜΥΘΟΣ 89.

Λαγοί.

Οἱ Λαγοὶ ἕνα καιρὸν ἐπολεμοῦσαν τοὺς Α'ετοὺς, καὶ παρεκάλουν ταῖς 'Αλωποῦδες νὰ τοὺς βοηθήσουν. Καὶ αὗται εἶπον· Η'θέλαμεν σᾶς βοηθήση, ἂν δὲν ἠξεύραμεν ποῖοι εἶσθε, καὶ τίνας πολεμεῖτε.

'Ο Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι πιάνονται μὲ μεγαλητέρους, οἱ τοιοῦτοι καταφρονοῦσι τὴν ζωήν τους.

ΜΥΘΟΣ 90.

Μύρμηγκας.

Λέγουσιν ὅτι ὁ Μύρμηγκας τὸ παλαιὸν ἦτον ἄνθρωπος γεωργὸς, καὶ δὲν εὐχαριστεῖτο ἀπὸ τοὺς κόπους του, ἀμὴ καὶ τῶν γειτόνων τοὺς καρποὺς ἔκλεπτε κρυφά· καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐβαρέθη τὴν πλεονεξίαν του τὸν μετεμόρφωσεν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον. Καὶ αὐτὸς μορφὴν ἄλλαξεν, ἀμὴ τὴν γνώμην δὲν τὴν ἄλλαξεν, ὅτι ἕως τὴν σήμερον εἰς τὰ χωράφια τὰ ξένα περιπατεῖ καὶ μαζώνει τοὺς καρποὺς διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι ὅσοι εἶναι πονηροὶ φυσικὰ, ἂν καὶ πολλάκις ἀλλάξωσι τὴν μορφὴν, ἀλλὰ τὴν γνώμην καὶ τὸν τρόπον δὲν ἀλλάσσουν.

ΜΥΘΟΣ 91.

Κουροῦνα καὶ Περιστεραί.

Κουροῦνα ἐδιάβη εἰς περιστερῶνα, καὶ εἶδε τὰς Περιστερὰς πῶς ἐτρέφοντο καλὰ, διὰ τοῦτο ἐλεύκανε τὸν ἑαυτόν της, καὶ ἔβοσκεν ὁμοῦ μὲ ταύτας· αἱ δὲ Περιστεραὶ ἐσιωποῦσαν, νομίζουσαι ὅτι εἶναι καὶ αὐτὴ Περιστερά. Καὶ μίαν ἡμέραν ἔκραξεν ὡσὰν κουροῦνα, καὶ αἱ Περιστεραὶ τὴν ἐγνώρισαν ὅτι δὲν ἦτον Περιστερὰ, καὶ τὴν ἔδειραν, καὶ τὴν ἐδιώξαν· καὶ αὐτὴ ἐστράφη εἰς τὰς ἄλλας Κουρούνας· καὶ πάλιν αὐταὶ ὅταν τὴν εἶδον ἀσπρισμένην τὴν ἐδίωξαν· καὶ ἐπειδὴ ἐπεθύμησε νὰ ἀλλάξῃ ζωὴν, ἀπέτυχε καὶ ἀπὸ τὰς δύο.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι πολλαῖς φοραῖς ἡ πλεονεξία μᾶς κάμνει νὰ χάνωμεν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἔχομεν εἰς τὰ χέρια.

ΜΥΘΟΣ 92.

Γαΐδαρος καὶ Ἀλωποῦ.

Γαΐδαρος ἐνδύθη δέρμα Λεονταρίου, καὶ ἐφόβιζε τὰ ἄλλα ζῶα, καὶ ἠθέλησε νὰ φοβίσῃ καὶ τὴν Ἀλωποῦ. Αὐτὴ δὲ τοῦ εἶπεν· Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἤθελα σὲ φοβηθῆ, ἂν δὲν ἤθελα σὲ ἀκούσει νὰ γκαρίζῃς.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἀπαίδευτοι, εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν τοὺς γνωρίζουν, φαίνονται ὅτι ἠξεύρουν, πλὴν ἀπὸ τὰ λόγιά τους φωνερώνονται.

ΜΥΘΟΣ 93.

Γαΐδαρος καὶ Κόρακας.

Γαΐδαρος ἦτον πληγωμένος εἰς τὴν ῥάχην, καὶ ἔβοσκε· καὶ ἕνας Κόρακας ἐκάθησεν ἐπάνω του, καὶ τοῦ ἔτρωγε τὴν πληγήν. Καὶ ὁ Γαΐδαρος ἐφώναζε, καὶ ἐπήδα, ὁ δὲ γαϊδουριάρης ἐκύτταζεν ἀπὸ μακρὰν, καὶ ἐγέλα. Καὶ ἕνας Λύκος τοὺς εἶδε, καὶ εἶπεν· Ὦ κακότυχοι ἡμεῖς! ἡμᾶς μόνον νὰ μᾶς ἰδοῦσι μᾶς διώχνουσι, καὶ τούτους τοὺς βλέπουν καὶ χαίρονται.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοὶ ἄνθρωποι μόνον νὰ φανοῦσι, γνωρίζονται.

ΜΥΘΟΣ 94.

Γαΐδαρος ἄγριος.

Γαΐδαρος ἄγριος εἶδεν ἄλλον Γαΐδαρον ἥμερον εἰς τὸ προσήλιον ὁποῦ ἔβόσκε· λοιπὸν ἦλθε, καὶ τὸν ἐπαίνεσεν εἰς τὴν παχύτητα, εἰς τὴν λαμπρότητα τῶν τριχῶν του, καὶ εἰς τὴν πολλὴν τροφὴν ὁποῦ εἶχε. Καὶ μετ' ὀλίγον βλέπωντάς τον φορτωμένον, καὶ τὸν Γαϊδουριάρην ἀποπίσω μὲ τὸ ῥαβδὶ τύπτωντάς τον συχνά, εἶπεν· Ἐγὼ πλέον δὲν σὲ ἐπαινῶ, διότι τὴν καλὴν τύχην καὶ τὴν τροφὴν, δὲν τὴν ἔχεις χωρὶς μεγάλων κακῶν καὶ κινδύνων.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲν εἶναι ἐπιθυμητὰ ὅσα κέρδη εἶναι μὲ κινδύνους καὶ φόβους.

ΜΥΘΟΣ 95.

Ὄρνιθα καὶ Χελιδῶνα.

Ὄρνιθα ηὗρεν αὐγὰ τοῦ ὀφιδίου, καὶ μὲ ἐπιμέλειαν τὰ ἐθέρμαινε, καὶ τὰ ἐκλώσσα. Μία χελιδῶνα τὴν εἶδε, καὶ τῆς λέγει· Ὦ τρελλή, διατὶ τὰ ἀνατρέφεις, ὁποῦ ὅταν αὐξήσουν, ἐσένα πρώτην θέλουσι βλάψει;

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ κακία καὶ ἡ πονηρία δὲν ἔχει ἡμερότητα μὲ ὅσα καλὰ καὶ εὐεργεσίας τῆς κάμης.

ΜΥΘΟΣ 96.

Ὀφίδιον.

Τὸ Ὀφίδι τὸ ἐπατοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐπαραπονέθηκε πρὸς τὸν Δία· καὶ ὁ Ζεὺς τοῦ εἶπεν· Ἂν τὸν πρῶτον ὁποῦ σὲ ἐπάτησε τὸν ἤθελες δαγκάσει, ὁ δεύτερος δὲν ἤθελε σὲ πατήσει.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι ἀντιστέκουν εἰς τὸ πρῶτον, γίνονται φοβεροὶ καὶ μετὰ ταῦτα.

ΜΥΘΟΣ 97.

Περιστερά.

Περιστερὰ ἐδίψα, καὶ ὡς εἶδεν εἰς τοῖχον ζωγραφισμένον εἰς ἕνα ἀγγεῖον νερὸν, ἐνόμισεν ὅτι εἶναι νερὸν κατὰ ἀλήθειαν, καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὸ μὲ βίαν πολλὴν, καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην βίαν ἐσύντριψε τὰ πτερά της, καὶ ἔπεσε κάτω. Καί τινες διαβαίνοντες τὴν ἐπῆραν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι μεταχειρίζονται πράγματα μὲ μεγάλην βίαν καὶ δὲν συλλογίζονται, βάνουν τὸν ἑαυτόν τους εἰς κίνδυνον καὶ ἀπώλειαν.

ΜΥΘΟΣ 98.

Κόρακας.

Κόρακας ἀῤῥώστησε, καὶ ἡ Μήτηρ τȣ ἔκλαιε. Καὶ ὁ Κόρακας τῆς ἔλεγε· Μῆτέρ μου μὴ κλαίῃς, ἀμὴ παρακάλει τοὺς Ѳεούς. Καὶ ἡ Μήτηρ τοῦ εἶπεν· Ὦ παιδί μου, καὶ ποῖος ἀπὸ τοὺς Ѳεοὺς Ѳέλει σὲ βοηθήσει; τίνος ἀπ' αὐτῶν δὲν ἔκλεψες τὸ κρέας;

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι ἔχουσιν εἰς τὸν κόσμον πολλȣ̀ς ἐχθροὺς, εἰς τὴν ἀνάγκην τους δὲν εὑρίσκουν οὐδένα φίλον.

ΜΥΘΟΣ 99.

Γαΐδαρος.

Οἱ Γαΐδαροι ἕνα καιρὸν ἐβαρέθησαν τὴν ζωήν τους ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ δαρμοὺς ὁποῦ ἐπάθαιναν· κατέφυγον λοιπὸν πρὸς τὸν Δία ζητοῦντες ἀπαλλαγὴν τῶν κακῶν. Ὁ δὲ Ζεὺς Ѳέλωντας νὰ τοὺς δείξῃ ὅτι ἀδύνατα ζητοῦσιν, τοὺς εἶπεν, ὅτι τότε Ѳέλουν ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὴν κακοπάθειαν, ὅταν κατουρῶντες Ѳέλουσι

κάμει ποταμόν. Καὶ ἀπὸ τότε ἕως τώρα, ὅταν ἰδοῦν ἄλλου Γαϊδάρου κάτουρον, ὅλοι κατουροῦσιν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος εἰς ὅ, τι μέλλει νὰ τοῦ ἔλθῃ, δὲν ἔχει καμμίαν θεραπείαν.

ΜΥΘΟΣ 100.

Γαΐδαρος καὶ Βαθρακοί.

Γαΐδαρος ἐβάσταζε ξύλα, καὶ ἐδιάβαινε μίαν λίμνην· καὶ ἐπειδὴ ἐσκόνταψε καὶ ἔπεσε, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ σηκωθῇ, ἀναστέναζε καὶ ἔκλαιεν. Οἱ δὲ Βαθρακοὶ ὁποῦ ἦσαν εἰς τὴν λίμνην ἤκουσαν, καὶ εἶπον· Ὦ καλὲ σὺ, τί ἤθελες κάμει, ἂν ἤθελες σταθῇ τόσον καιρὸν ἐδῶ, ὡσὰν καὶ ἡμεῖς· ἐπειδὴ διὰ ὀλίγον καιρὸν ὁποῦ ἔπεσες, κλαίεις καὶ ὀδύρεσαι.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῦτον τὸν λόγον ἠμποροῦμεν νὰ εἰποῦμεν εἰς ἄνδρα ἀνυπομόνητον, ὁποῦ διὰ ὀλίγον πόνον ὁποῦ νὰ τοῦ λάχῃ δὲν ὑπομένει, καὶ εἰς μεγάλους καὶ πολλοὺς κόπους δὲν λέγει οὐδέν.

ΜΥΘΟΣ 101.

Στρατοκόποι.

Στρατοκόποι τινὲς ἐδιάβαιναν τὴν παραθαλασσίαν· λοιπὸν ἔβλεπον φρύγανα ὁποῦ ἤρχοντο ἀπὸ τὴν θάλασσαν πρὸς τὴν γῆν, καὶ ἐνόμισαν ὅτι εἶναι μέγα καράβι, καὶ ἀνέμενον νὰ ἔλθῃ· καὶ ἐπειδὴ ἐσίμωναν τὰ φρύγανα, εἶπον ὅτι εἶναι καραβάκι· καὶ μετ' ὀλίγον ὁποῦ ὁ ἄνεμος ἔφερε τὰ φρύγανα εἰς τὴν γῆν, εἶπον, πρὸς ἀλλήλους, ὅτι τοῦ κάκου ἐπροσμένομεν ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἦτον.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὺς ἀνθρώπους ὅταν τοὺς ἰδοῦμεν ἀπὸ μακράν, μᾶς φαίνεται ὅτι εἶναι φοβεροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ ὅταν τοὺς σιμώσωμεν, γνωρίζομεν τὴν οὐτιδανότητά τους.

ΜΥΘΟΣ 102.

Γαΐδαρος καὶ Ἀλωποῦ.

Γαΐδαρος καὶ Ἀλωποῦ ἔκαμαν συντροφίαν, καὶ ηὗραν κατὰ τύχην ἕνα Λεοντάρι· καὶ ἡ Ἀλωποῦ θεωρῶντας τὸν κίνδυνον ὑπῆγεν εἰς τὸ Λεοντάρι, καὶ ἔτα-

ξεν ὅτι νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸν Γαΐδαρον, ἂν τῆς τάξῃ νὰ μὴ τὴν βλάψῃ. Καὶ τὸ Λεοντάρι τῆς ἔταξε. Λοιπὸν ἔκαμε τὸν Γαΐδαρον, καὶ ἐπιάσθη εἰς παγίδα. Καὶ ὅταν τὸ Λεοντάρι εἶδεν, ὅτι ὁ Γαΐδαρος πλέον δὲν ἔφευγε, πρῶτον ἔφαγε τὴν Ἀλωποῦ, ἔπειτα καὶ τὸν Γαΐδαρον.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅστις ἐπιβουλεύει τὸν σύντροφόν του, πολλαῖς φοραῖς λανθάνεται, καὶ πρῶτον ἀπωλεῖ τὸν ἑαυτόν τȣ.

ΜΥΘΟΣ 103.

Καμῆλι.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι τὸ πρῶτον εἶδον τὸ Καμῆλι ἐφοβήθησαν, καὶ ἐθαύμαζαν τὸ μεγαλόσωμόν τȣ, καὶ ἔφευγαν· ἔπειτα εἶδον τὴν ἡμερότητα ὁποῦ εἶχε, καὶ τόσον ἐθάῤῥευσαν, ὅστε τὸ ἐσίμωναν. Μετὰ ταῦτα εἶδον, ὅτι τὸ ζῶον τοῦτο δὲν εἶχε χολὴν ὅθεν τὸ ἐκαταφρόνησαν τόσον, ὥστε τοῦ ἔβαλαν χαλινάρια, καὶ τὸ ἔδωσαν τῶν παιδίων νὰ τὸ σύρνουσιν.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι τὰ φοβερὰ πράγματα ἡ συνήθεια μᾶς κάμνει νὰ τὰ καταφρονῶμεν.

ΜΥΘΟΣ 104.

Περιστερὰ καὶ Κουροῦνα.

Περιστερὰ ἐτρέφετο εἰς Περιστερῶνα, καὶ ἐκαυχᾶτο πῶς κάμνει πολλὰ παιδία· καὶ ἡ Κουροῦνα τὴν ἤκουσε, καὶ λέγει· Ὢ καλὴ σὺ παῦσε, ὅτι ὅσα περισσότερα γεννᾷς, τόσας λύπας καὶ πικρίας κάμνεις εἰς τὸν ἑαυτόν σου.

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς δούλους καὶ σκλάβους, ὅτι ὅσα παιδία περισσότερα κάμνουσι, τόσον εἶναι πάλιν δοῦλοι.

ΜΥΘΟΣ 105.

Πλούσιος.

Ἄνθρωπος πλούσιος εἶχε δύο θυγατέρας, καὶ ἡ μία ἀπέθανε· λοιπὸν ἐπλήρωσε γυναῖκας νὰ τὴν κλάψουσι· καὶ ἡ ἑτέρα ἔλεγεν· Ὢ κακότυχαι, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν λύπην, καὶ δὲν ἠξεύρομεν τόσον νὰ κλαίωμεν καθὼς ἐσεῖς ὁποῦ εἶσθε ξέναι. Καὶ ἡ μητέρα της τῆς λέγει· Μὴ θαυ-

μάζης παιδί μυ, ὅτι διὰ χρήματα τὸ κάμνυσι, καὶ κλαίυσι, καὶ κόπτονται τόσον.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς πληρωνόμενοι δὲν ὀκνοῦσι νὰ κλαίουσι, καὶ νὰ λυποῦνται τῶν ἄλλων τὰς λύπας καὶ συμφοράς.

ΜΥΘΟΣ 106.

Βοσκός.

Ἕνας Βοσκὸς ἔβαλε τὰ πρόβατά του καὶ ἔβοσκαν ὑποκάτω ἑνὸς δένδρου· καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὸ δένδρον, καὶ ἐτίναζε τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου νὰ πέσῃ διὰ τὰ πρόβατα, καὶ εἶχεν ἀφήσῃ τὰ φορέματά του εἰς τὴν ῥίζαν τῦ δένδρου. Τὰ πρόβατα τρώγοντας τὸν καρπὸν, ἔφαγαν ὁμοῦ καὶ τὰ ἱμάτια τοῦ Βοσκοῦ. Ὁ Βοσκὸς δὲ ὅταν εἶδε τὸ τοιοῦτον, εἶπεν· Ὦ κάκιστα ζῶα, σεῖς τῶν ἄλλων δίδετε τὸ μαλί σας, καὶ ἐνδύνονται· ἐγὼ δὲ σᾶς τρέφω, καὶ σεῖς μοῦ ἐφάγετε τὰ ῥοῦχά μου.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ ἀγνωσίαν ὠφελοῦν ξένους, καὶ τοὺς ἐδικούς των βλάπτουσιν.

ΜΥΘΟΣ 107.

Ἀετός.

Ἀετὸς ἐκάθετο εἰς πέτραν ζητῶντας κυνῆγι· καὶ κἄποιος τὸν ἐτόξευσε, καὶ τὸ μὲν ξιφάρι ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ σῶμα, ἡ δὲ σαΐτα μὲ τὰ πτερὰ ἔστεκεν ἔξω. Βλέπωντάς το ὁ Ἀετὸς, εἶπε· Καὶ τοῦτο ἄλλη μία λύπη εἶναι, ὅτι μὲ τὰ πτερά μου νὰ σφάζωμαι, καὶ νὰ ἀποθνησκω.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι διπλοῦν κακὸν εἶναι, ὅταν κινδυνεύωμεν ἀπὸ τοὺς ἐδικούς μας καὶ φίλους.

ΜΥΘΟΣ 108.

Ἁλιεὺς καὶ Μαρίδα.

Ἁλιεὺς ἔβαλε τὸ δίκτυον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπίασε μίαν Μαρίδα· αὐτὴ δὲ τὸν ἐπαρακαλοῦσε νὰ τὴν ἀφήσῃ, ἐπειδὴ ἦτον μικρά· καὶ ἔλεγεν, ὅτι ὅταν αὐξήσω, θέλεις μὲ πιάσει, καὶ θέλεις ἔχει πλέον διάφορον. Καὶ ὁ Ἁλιεὺς εἶπεν· Ἀλλὰ τρελλὸς ἤθελα ἤμουν, ἂν τὸ κέρδος ὁποῦ ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου ἀ-

φήσω, ἀγκαλὰ εἶναι καὶ μικρὸν, καὶ νὰ ἐλπίσω ἄλλο μέγα ὁποῦ δὲν βλέπω.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι τρελλὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ διὰ ἐλπίδα περισσοτέρȣ κέρδους, ἀφίνει ἐκεῖνο ὁπȣ̃ ἔχει εἰς τὰ χέριά του, ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶναι ὀλίγον.

ΜΥΘΟΣ 109.

Λεοντάρι καὶ Ἀλωποῦ.

Λεοντάρι ἐγήρασε, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κυνηγήσῃ, ἐβουλεύθη τί νὰ κάμῃ· ἐμβῆκε λοιπὸν εἰς ἕνα σπήλαιον, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἦτον ἄῤῥωστον, καὶ ἐπήγαιναν τὰ ζῶα νὰ τὸ ἰδοῦν, καὶ αὐτὸς τὰ ἐπίανε, καὶ τὰ ἔτρωγεν. Ἡ δὲ Ἀλωποῦ παρετήρησε τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ πηγαίνουσα καὶ αὐτὴ, ἐστάθη ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, καὶ ἠρώτα, πῶς ἔχει. Τὸ Λεοντάρι τῆς λέγει, ὅτι ἦτον πολλὰ κακὰ, καὶ τὴν ἐπαρακινοῦσε νὰ ἔμβῃ μέσα. Καὶ ἡ Ἀλωποῦ εἶπεν, ὅτι δὲν ἔρχομαι, ἐπειδὴ θεωρῶ πολλῶν τὰ πατήματα ὁποῦ ἐμβῆκαν, καὶ ὀλίγων ὁποῦ εὐγῆκαν.

'Ο Μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ σημεῖα γνωρίζουν τοὺς κινδύνους, καὶ φεύγουσιν.

ΜΥΘΟΣ 110.

Ἄνθρωπος καὶ Θεὸς ξύλινος.

Ἄνθρωπός τις εἶχε ξύλινον Θεὸν, καὶ τὸν ἐπαρακάλει νὰ τὸν πλουτίσῃ· καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἤκουεν, ὁ ἄνθρωπος ἐθυμώθη, καὶ πιάνωντάς τον ἀπὸ τοὺς πόδας τὸν ῥίπτει εἰς τὴν γῆν· καὶ ὅταν ἐσυντρίφθη, ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἔῤῥευσε χρυσάφι, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔλεγε· Μοὶ φαίνεται νὰ ἦσαι τρελλὸς καὶ ἄγνωστος, ἐπειδὴ ὅταν σὲ ἐκτύπησα καὶ σὲ ἐσύντριψα, μοῦ ἔκαμες καλὸν πολὺ καὶ ὠφέλειαν.

'Ο Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἕναν πονηρὸν καὶ κακὸν ἄνθρωπον νὰ τὸν τιμᾷς, καλὸν δὲν κάμνει, ἀμὴ νὰ τὸν ἀτιμάσῃς καὶ νὰ τὸν δέρνῃς, πλέον σὲ ὠφελεῖ.

ΜΥΘΟΣ 111.

Ἐλαία καὶ Καλάμι.

Ἐλαία καὶ Καλάμι ἐφιλονεικοῦσαν διὰ δύναμιν καὶ ἡσυχίαν· καὶ Ἐλαία ὠνείδιζε τὸ Καλάμι ὡς ἀδύνατον, καὶ πῶς κάθε ἄνεμος τὸ ἔκαμνε καὶ ἔπιπτε· τὸ δὲ Καλάμι ἐσιώπα, ἕως ὁποῦ ἔπνευσεν ἄνεμος δυνατός· καὶ ἐπειδὴ τὸ Καλάμι ἐλύγιζεν εἰς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, εὔκολα ἐγλύτωσεν· ἡ δὲ Ἐλαία ἀντέστεκεν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου τόσον, ὁποῦ ἐκατασυντρίφθη.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι μὲ μεγαλήτερόν σȣ νὰ μὴ φιλονεικᾶς, ἐπειδὴ πάντοτε βλάπτεσαι· ἀμὴ νὰ ὑποφέρῃς μὲ ὑπομονὴν, ἂν θέλῃς νὰ σώζεσαι.

ΜΥΘΟΣ 112.

Λύκος καὶ Γερανός.

Λύκου ἐστάθη εἰς τὸν λαιμὸν κόκκαλον, καὶ εἶπε τοῦ Γερανοῦ, ὅτι ἂν σὺ μοῦ εὐγάλῃς τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸν λαιμὸν, νὰ σοῦ δώσω πληρωμήν. Ὁ Γερανὸς λοιπὸν ἔβαλε, τὸ κεφάλι του εἰς τὸν λαιμὸν

τοῦ Λύκου, καὶ μὲ τὴν μύτην του εὔγαλε τὸ κόκκαλον, εἶτα ἐζήτει τὴν πληρωμήν. Ὁ Λύκος ἐγέλασε, καὶ εἶπε· Φθάνει σου διὰ πληρωμὴν, ὅτι εὔγαλες τὸ κεφάλι σου γερὸν ἀπὸ τὸ στόμα καὶ ἀπὸ τὰ ὀδόντια τοῦ Λύκου, καὶ δὲν ἔπαθες κακόν.

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ἀνθρώπους, ὁποῦ πληρώνουσι μὲ παρομοίαν πληρωμὴν ἐκείνους, ὁποῦ τοὺς γλυτώνουσιν ἀπὸ κινδύνους.

ΜΥΘΟΣ 113.

Ἄνθρωπος καὶ Σκύλοι φίλοι.

Ἕνας ἄνθρωπος ἐτοίμαζε δεῖπνον διὰ νὰ καλέσῃ φίλον του· ὁ δὲ Σκύλος τούτου, ἄλλον Σκύλον ἐκάλει, λέγωντας· Ὦ φίλε μου, ἔλα νὰ δειπνήσωμεν ὁμοῦ. Λοιπὸν ἀπῆλθον. Ἔλεγε δὲ ὁ Σκύλος, ὅτι πόση χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις μοῦ ἦλθεν ἐξαίφνης· θέλω φάγει καὶ χορτάσει τόσον ὁποῦ αὔριον πλέον δὲν θέλω πεινάσῃ καθόλου. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Σκύλος, καὶ ἔσειε τὴν οὐράν του θαῤῥῶντας εἰς τὸν φίλον του. Ὁ δὲ μάγειρος βλέπωντάς τι τὸν πιάνει ἀπὸ τὴν οὐρὰν καὶ τὸν ρίπτει

ἔξω ἀπὸ τὸ παραθύρι. Τότε ὁ Σκύλος ἔτρεχε φωνάζωντας· οἱ δὲ ἄλλοι Σκύλοι τὸν ἐρωτοῦσαν, πῶς ἐδειίπνησας, ὦ φίλε; Ο' δὲ ἔλεγεν· Ἀπὸ τόσα ὁποῦ ἔπια καὶ ἔφαγα, ἐμέθυσα τόσον, ὁποῦ δὲν εἶδα πόθεν εὐγῆκα.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲν πρέπει οὐδεὶς νὰ θαῤῥῆ εἰς ἐκείνους ὁπȣ̃ μὲ ξένα πράγματα τάσσουσι νὰ τοῦ κάμουσι καλόν.

ΜΥΘΟΣ 114.

Ἁλιεύς.

Ἁλιεὺς μὴν ἠξεύρωντας νὰ ἁλιεύῃ, ἔβαλεν αὐλοὺς καὶ δίκτυα, καὶ ἐστάθη εἰς μίαν πέτραν εἰς τὴν παραθαλασσίαν. Καὶ εἰς τὸ πρῶτον ἐλάλει τοὺς αὐλοὺς, νομίζωντας ὅτι διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ αὐλοῦ, νὰ ἔλθωσιν ἔξω τὰ ψάρια. Καὶ ἐπειδὴ ἐκοπίαζε πολλὰ, καὶ καρπὸν δὲν ἔβλεπεν, ἔβαλε κάτω τοὺς αὐλοὺς, καὶ ἐπίασε τὰ δίκτυα καὶ τὸ ἄγκιστρον, καὶ βάλωντάς τα εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπίασε ψάρια πολλά· καὶ ὅταν τὰ εὔγαλεν ἔξω, τὰ ψάρια ἐπηδοῦσαν ἄνω καὶ κάτω· καὶ αὐτὸς εἶπεν· Ὦ κάκιστα ζῶα, ὅταν ἐλά-

λουν δὲν ἐχορεύετε, καὶ τώρα ὁποῦ ἔπαυσα, αὐτὸ κάμνετε.

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ἐκείνους, ὁποῦ παρὰ καιρὸν καὶ παρὰ λόγον κάμνουσι τὰ πράγματα ἄκαιρα.

ΜΥΘΟΣ 115.

Βουκόλος καὶ Λεοντάρι.

Βουκόλος ἔχασε μοσχάριον, καὶ τὸ ἐζητοῦσε εἰς τὴν ἔρημον· καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ ηὗρεν, ἐπαρακάλεσε τὸν Θεὸν, ὅτι νὰ τοῦ δείξῃ τὸν κλέπτην, νὰ κάμῃ θυσίαν ἕνα τράγον. Περιφερόμενος λοιπὸν εἶδεν εἰς ἕνα τόπον ἕνα Λεοντάρι ὁποῦ ἔτρωγε τὸ μοσχάρι· ὅθεν ἀπὸ τὸν μέγαν φόβον ὁποῦ ἔλαβεν, ἐσήκωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εἶπεν· Ὦ Θεέ μου, ἔταξα ἕνα τράγον διὰ θυσίαν ἂν εὕρω τὸν κλέπην· τώρα δὲ, ἂν φύγω καὶ γλυτώσω ἀπὸ τὰς χεῖράς τȣ, νὰ κάμω θυσίαν ταῦρον.

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ἀνθρώπους δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι χάνοντες πράγματα, εὔχονται καὶ παρακαλοῦν νὰ εὕρωσι τὸν κλέπτην· καὶ ὅταν τύχωσι καὶ τὸν εὕρωσι, τότε ζητοῦσι νὰ φύγωσιν.

ΜΥΘΟΣ 116.

Ἀλωποῦ καὶ Σκωλήκιον.

Σκωλῆκι εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ἔλεγεν εἰς τὰ ζῶα ὅτι εἶναι ἰατρὸς, καὶ ἰατρεύει ὅλας τὰς ἀσθενείας· καὶ ἡ Ἀλωποῦ τοῦ εἶπε· Πῶς λέγεις ὅτι δύνασαι νὰ ἰατρεύσῃς ἄλλους, ἐνῷ δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ ἰατρεύσῃς τὸν ἑαυτόν σου ὁποῦ εἶσαι κρατημένος καὶ παράλυτος;

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ἐκείνους, ὁποῦ δέν βλέπουν τὴν ἀσθένειαν καὶ τὰ κακὰ ὁποῦ ἔχουσιν ἐπάνω τους, ἀμὴ τάσσουν νὰ ἰατρεύσουν ἄλλους.

ΜΥΘΟΣ 117.

Ἄνθρωπος καὶ Ὄρνιθα.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν Ὄρνιθα, ἡ ὁποία τοῦ ἐγέννα αὐγὰ χρυσᾶ καὶ αὐτὸς ἐνόμισεν ὅτι μέσα της θέλει ἔχει πολὺ χρυσάφι· λοιπὸν τὴν ἐσκότωσε, καὶ ἀνοίγωντάς την τὴν εὑρῆκεν ὁμοίαν μὲ τὰς ἄλλας. Οὕτως ὁ ἄθλιος λογιάζωντας ὅτι θέλει εὕρει πλοῦτον πολὺν, ὑστερήθη καὶ τοῦ ὀλίγου ἐκείνου.

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ἐκείνους ὁποῦ δὲν εὐχαριστοῦνται εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ εὑρίσκουνται, ἀμὴ ζητοῦν περισσότερα· ὅθεν χάνουν πολλαῖς φοραῖς καὶ τὸ ὀλίγον ὁποῦ ἔχουσιν.

ΜΥΘΟΣ 118.

Τέττιγας καὶ Μύρμηγκες.

Ὥρα χειμῶνος, ἐβράχησαν τὰ σιτάρια τῶν Μυρμήγκων, καὶ τὰ ἐστέγνωναν. Ὁ δὲ Τέττιγας ἐπείνα, καὶ ἐζητοῦσε νὰ τοῦ δώσουσι νὰ φάγῃ. Αὐτοὶ δὲ τοῦ ἔλεγαν· Διατὶ τὸ καλοκαῖρι δὲν ἐμάζωνεν τροφήν. Ὁ δὲ Τέττιγας εἶπεν· Ὅτι δὲν εὐκαιροῦσε τότε, μὲ τὸ νὰ ἐτραγωδοῦσε καὶ ἐξεφάντωνε. Καὶ οἱ Μύρμηγκες ἐγέλασαν, καὶ εἶπαν· Ἂν τὸ καλοκαῖρι ἐτραγούδεις καὶ ἐξεφάντωνες, τώρα τὸν χειμῶνα καθου καὶ χόρευε.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅταν ἔχῃ καιρὸν ὁ καθεὶς νὰ κοπιάζῃ, ἂς κερδίζῃ, διότι ἔρχεται καιρὸς ὁποῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ δουλεύσῃ, καὶ τότε θέλει μετανοεῖ.

ΜΥΘΟΣ 119.

Τράγος καὶ Λύκος.

Τράγος στεκόμενος εἰς ἀνώγεον εἶδε Λύκον ὁποῦ διέβαινε, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ὑβρίζῃ καὶ νὰ τὸν γελᾷ. Ὁ δὲ Λύκος ἐστράφη, καὶ τὸν λέγει· Δὲν μὲ ὑβρίζεις ἐσὺ, ἀμὴ ὁ τόπος ὅπου στέκεις.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ καιρὸς καὶ ὁ τόπος δίδουσι τὸ θάῤῥος εἰς τοὺς μικροτέρους νὰ λέγουσι καὶ νὰ ὑβρίζουσι τοὺς μεγαλητέρους.

ΜΥΘΟΣ 120.

Γεωργὸς καὶ Ὀφίδιον.

Εἰς Γεωργοῦ πρόθυρα ἐφώλευε Φίδι, τὸ ὁποῖον ἐδάγκασε τὸ παιδὶ τοῦ Γεωργοῦ, καὶ ἀπέθανεν. Ὁ πατέρας λοιπὸν τοῦ παιδίου διὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἐκράτει τζεκοῦρι, καὶ ἐπρόσμενε τὸ Φίδι νὰ τὸ κτυπήσῃ· καὶ ὅταν τὸ εἶδεν ὁποῦ εὔγαινεν, ἔῤῥιψε τὸ τζεκοῦρι· ἀντὶ ὅμως νὰ κτυπήσῃ τὸ Φίδι, ἐκτύπησε τὴν πέτραν. Μετὰ ἡμέρας δὲ ἐνόμισεν ὁ Γεωργὸς νὰ κάμῃ ἀγάπην μὲ τὸ Φίδι, καὶ ἐπῆρε ψω-

μὶ καὶ ἄλας, καὶ τὸ ἐκάλει ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπαν. Τὸ δὲ Φίδι τὸν ἀπεκρίθη· Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς εἰς ἡμᾶς δὲν θέλει εἶναι φιλία οὐδὲ πίστις, ὅσον ἐγὼ θὰ θεωρῶ τὴν πέτραν πληγωμένην, καὶ σὺ τὸν τάφον τοῦ παιδίου σου.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος φυλάττεται πάντοτε ἀπὸ τὸν ἐχθρόν του, καὶ μάλιστα ἂν ἐνθυμᾶται νὰ τῷ ἔκαμε κἀνένα κακὸν ὁποῦ νὰ φαίνεται.

ΜΥΘΟΣ 121.

Λύκος καὶ Γραῖα.

Λύκος ἐπείνα, καὶ ζητῶν τροφὴν ἔτυχεν εἰς ἕνα τόπον, καὶ ἤκουσε παιδὶ ὁποῦ ἔκλαιε· καὶ μία Γραῖα ὁποῦ τοῦ ἔλεγε· Παῦσε νὰ κλαίῃς, ὅτι τούτην τὴν ὥραν σὲ δίδω τοῦ Λύκου. Καὶ ὁ Λύκος θαῤῥῶντας ὅτι ἡ Γραῖα ἔλεγεν ἀλήθειαν, ἐστάθη πολλὴν ὥραν προσμένωντας· καὶ ὅταν ἐβράδιασε, πάλιν ἤκυσε τὴν Γραῖαν, ὁποῦ ἐκολάκευε τὸ παιδίον, καὶ ἔλεγε· Παιδάκι μου, ἂν ἔλθῃ ὁ Λύκος ἐδῶ, νὰ τὸν πιάσωμεν καὶ νὰ τὸν ῥαβδίσωμεν. Καὶ ὁ Λύκος ἀκούωντας τοῦτο ἔφυγε,

καὶ ἔλεγε· Εἰς τούτην τὴν χώραν ἄλλα λέγουσι, καὶ ἄλλα κάμνουσι.

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ἐκείνους, ὁποῦ ἄλλα λέγουσι, καὶ ἄλλα κάμνουσιν.

ΜΥΘΟΣ 122.

Τρουμπετάρης.

Τρουμπετάρης συνάζωντας τὸ στράτευμα ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς· ἔλεγε δέ, ὦ ἄνδρες, μὴ μὲ φονεύσετε, ἐπειδὴ οὐδὲ ἐγὼ ἄλλον ἐφόνευσα, μόνον αὐτὴν τὴν τρουμπέταν λαλῶ. Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπον· Ὅτι δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποθάνῃς, ἐπειδὴ ἐσὺ μὴν ἐμπορῶντας νὰ πολεμᾷς, ἀνακατώνεις τοὺς ἄλλους νὰ φονεύωνται.

Ὁ Μῦθος λέγει, ὅτι πλέον πταίουσιν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀναγκάζουν καὶ παρακινοῦν τοὺς ἄλλȣς νὰ μαλώνȣσι καὶ νὰ φονεύωνται, παρὰ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸ κάμνουσιν.

ΜΥΘΟΣ 123.

Μουλάρι.

Ἕνα Μουλάρι τρώγωντας κριθάρι ἐπάχυνε τόσον, ὁποῦ ὑπερηφανευόμενον ἔ-

λεγεν· Ὅτι δὲν εἶναι πατέρας μας ὁ Γαΐδαρος, ἀμὴ τὸ Ἄλογον τὸ γοργὸν, ἐπειδὴ ὅλον τοῦ παρομοιάζω. Καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἀνάγκη νὰ βάλωσι τὸ μουλάρι νὰ τρέξῃ, ὅταν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸν δρόμον, τότε ἐνθυμήθη, καὶ ἔλεγεν· Ὅτι πατέρας του ἦτον τωόντι ὁ Γαΐδαρος.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἂν ὁ χρόνος φέρῃ τινὰ εἰς δόξαν καὶ πλοῦτον, ἂς μὴν ἀλησμονήσῃ πόθεν κατάγεται καὶ τὶ ἦτον, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος δὲν ἔχει καμμίαν βεβαιότητα.

ΜΥΘΟΣ 124.

Γαΐδαρος.

Ἕνας Γαΐδαρος ἐνδύθη δέρμα Λεονταρίου, καὶ ἐφόβιζε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα· καὶ ἔφευγαν, ὅτι ἐνόμιζον πῶς ἦτον Λεοντάρι. Καὶ ὅταν ὁ ἄνεμος ἔπνευσε, τοῦ ἔῤῥιψε τὸ δερμάτι, καὶ ἐξεσκεπάσθη· τότε ὅλοι ἔπιασαν καὶ τὸν ἔδειραν μὲ ῥόπαλα καὶ μὲ ξύλα.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἂν ἦσαι πτωχὸς, μὴ κάμνῃς ἐκεῖνα ὁποῦ κάμνουσι οἱ πλούσιοι, μήπως καὶ γελασθῇς καὶ κινδυνεύσῃς πολλά.

ΜΥΘΟΣ 125.

Γυναῖκα καὶ Ἄνδρας.

Μία Γυναῖκα ἔχασε τὸν ἄνδρα της, καὶ καθ' ἡμέραν ἔκλαιεν εἰς τὸν τάφον τȣ. Ἕνας δὲ γεωργὸς δουλεύωντας τὴν γῆν εἶδε τὴν γυναῖκα, καὶ τῷ ἤρεσε· λοιπὸν ἄφησε τὰ βόδια μοναχὰ, καὶ ἐπῆγε σιμά της, καὶ ἔκλαιε καὶ αὐτός. Καὶ ἐκείνη τὸν ἐρώτησε, διατὶ καὶ αὐτὸς κλαίει; Ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι ἔχασα τὴν γυναῖκά μου, καὶ ὅταν κλαύσω παρηγοροῦμαι. Καὶ αὐτὴ εἶπεν, ὅτι αὐτὸ παθαίνω καὶ ἐγώ. Καὶ ἐκεῖνος τὴν λέγει, ὅτι ἐπειδὴ καὶ οἱ δύο ἐπέσαμεν εἰς τέτοιαν συμφορὰν, διὰ νὰ παρηγορηθῶμεν, διατὶ ἐσὺ δὲν μὲ πέρνεις διὰ ἄνδρα σου, καὶ ἐγὼ ἐσένα διὰ γυναῖκα μου; Καὶ ἄρεσε τοῦτο τῆς γυναικός. Ἐνῷ ἔκαμον λοιπὸν τοὺς γάμους των, ἦλθε κλέπτης, καὶ ἔκλεψε τὰ βόδια. Ὅταν δὲ ὁ γεωργὸς ἐγύρισε, καὶ δὲν ηὗρε τὰ βόδια, ἄρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ· καὶ ἡ γυναῖκα τὸν λέγει· Πάλιν κλαίεις; Καὶ ἐκεῖνος· τὴν εἶπε· Τώρα ἐπ' ἀληθείας κλαίω, ὅτι τὰ προτητερινὰ δὲν ἦσαν ἀληθινὰ κλαύματα.

Ὁ Μῦθος εἶναι εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐνῶ ὑποκρίνωνται νὰ γελάσουν ἄλλους, τότε τὲς ἔρχεται κατὰ ἀλήθειαν θλίψις, καὶ λυποῦνται ἀληθινά.

ΜΥΘΟΣ 126.

Ἄνθρωπος καὶ Θυγατέρα τȣ.

Ἕνας Ἄνθρωπος ἐπεθύμησε νὰ σμίξῃ μὲ τὴν Θυγατέρα του· λοιπὸν ἔστειλε τὴν γυναῖκά του εἰς τὸ χωράφι, καὶ ἄρχισε νὰ βιάζῃ τὴν κόρην· καὶ ἐκείνη τοῦ εἶπεν· Ὦ πάτερ, κακὰ κάμνεις καὶ ἀνόσια, καὶ δὲν ἤθελον δυσαρεστηθῆ τόσον ἂν κανένας ξένος μὲ ἐβίαζεν, καὶ ὄχι σὺ ὁποῦ εἶσαι πατέρας μου.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι μέγας πόνος εἶναι ὅταν τινὰς πάθῃ κακὸν ἀπὸ ἐδικόν τȣ, τὸν ὁποῖον νὰ νομίζῃ καὶ φίλον του.

ΜΥΘΟΣ 127.

Ἐλάφι καὶ Λεοντάρι.

Ἐλάφι εἶδε κοιμώμενον τὸ Λεοντάρι, καὶ εἶπεν· Ὦ κακότυχα ζῶα ὁποῦ εἴμεθα· Ἂν τὸ Λεοντάρι κοιμώμενον τὸ φο-

βούμεθα, πόσῳ μᾶλλον ὅταν αὐτὸ ἦναι ἔξυπνον, καὶ θυμώνεται.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι ἔχουν ἐξουσίαν δὲν πρέπει νὰ θυμώνωνται.

ΜΥΘΟΣ 128.

Λεοντάρι καὶ Ἀγριόχοιρος.

Λεοντάρι ἐμάχετο μὲ Ἀγριόχοιρον, καὶ οἱ Γύπες ἔττεκαν καὶ ἐθεωροῦσαν τὴν μάχην, ποῖος θέλει πέσει· καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ τέλος ἔγειναν φίλοι, αὐτοὶ ἐλυπήθησαν καὶ ἔφυγον.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ χαιρώμεθα εἰς τὰς μάχας τῶν ἄλλων.

ΜΥΘΟΣ 129.

Λεοντάρι καὶ Ποντικός.

Τὸ Λεοντάρι ἐνῷ ἐκοιμᾶτο, ἕνας Ποντικὸς διέβη ἀποπάνω του· ἐπειδὴ δὲ ἐξαφνίσθη, καὶ ἡ Ἀλωποῦ ἐγέλα· τὸ Λεοντάρι εἶπε· Δὲν κάμνει χρεία νὰ καταφρονῶμεν οὐδὲ τὸν Ποντικόν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταφρονῶμεν τοὺς μικροτέρους μας.

ΜΥΘΟΣ 130.

Παιδὶ καὶ Μητέρα.

Παιδὶ ἔφαγε σπλάγχνα βοδίου, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐξέρασεν, ἔλεγεν· Ὦ μητέρα μου, ἐξέρασα ὅλα μου τὰ σπλάγχνα. Καὶ ἐκείνη εἶπεν· Ὦ παιδί μου, δὲν ἐξέρασες τὰ ἐδικά σου, ἀμὴ τὰ ξένα.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρέπει νὰ δίδωμεν τὰ χρεωστούμενα, καὶ νὰ μὴ γογγύζωμεν.

ΜΥΘΟΣ 131.

Ἀλωποῦ καὶ Βάτος.

Ἀλωποῦ ἀνέβαινεν εἰς μίαν φράκτην, καὶ ἐπειδὴ ἦτον διὰ νὰ πέσῃ, λαμβάνουσα βοήθειαν ἀπὸ τὴν Βάτον ἐπληγώθη τὸν πόδα· λοιπὸν ἐμέμφετο τὴν Βάτον. Καὶ ἡ Βάτος τὴν λέγει· Μὴ μέμφεσαι ἐμένα, ἀλλὰ τὸν ἑαυτόν σου.

Ὁ Μῦθος εἶναι πρὸς ἐκείνους, ὁποῦ κατηγοροῦν τοὺς ἄλλους, καὶ δὲν θεωροῦν τὸν ἑαυτόν τους.

ΜΥΘΟΣ 132.

Κόρακας καὶ Ἀλωποῦ.

Κόρακας εἶχεν εἰς τὸ στόμα κομμάτι τυρὶ, καὶ ἡ Ἀλωποῦ βλέπωντάς του τὸν λέγει, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνήν του. Καὶ ὁ Κόρακας, ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ φωνάξῃ· λοιπὸν τὸ τυρὶ ἔπεσε, καὶ ἡ Ἀλωποῦ τὸ ἔφαγε, καὶ τὸν ἔλεγεν· Ὅτι εἰς ὅλα εἶσαι Κόρακας εὔμορφος, ἀμὴ δὲν ἔχεις γνῶσιν.

Ὁ Μῦθος εἶναι διὰ ἐκείνους, ὁποῦ χαίρονται εἰς τὰς κολακείας.

ΜΥΘΟΣ 133.

Ψαράδες.

Ψαράδες ἔσυρναν δίκτυον, καὶ ἐπειδὴ ἦτον βαρὺ ἔχαιρον, ἐλπίζοντες ὅτι ἔκαμαν καλὸν κυνῆγι. Καὶ ὅταν εὔγαλαν ἔξω τὸ δίκτυον, ψάρια εὗρον πολλὰ ὀλίγα, καὶ μέσα εἰς τὸ δίκτυον ἕνα λιθάρι μέγα· λοιπὸν ἐπικράνθησαν πολλὰ, ὄχι μόνον διὰ τὴν ὀλιγότητα τῶν ψαρίων, ἀμὴ ὅτι ἔσυρναν καὶ τὸ λιθάρι. Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτὲς ὁ γεροντότερος εἶπεν: Μὴ

πικραίνεσθε, ὦ ἀδελφοί μου, διότι ἠξεύρετε ὅτι τῆς χαρᾶς εἶναι ἀδελφὴ ἡ λύπη· καὶ ἐπειδὴ ἡμεῖς τόσον ἐχάρημεν, ἀνάγκη ἦτον νὰ λυπηθοῦμεν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι δὲν λυποῦνται πολὺ εἰς τὰς κακοτυχίας.

ΜΥΘΟΣ 134.

Ἀλκιωνίδα.

Ἡ Ἀλκιωνίδα εἶναι ὄρνεον φιλέρημον, καὶ πάντοτε τρέφεται εἰς τὴν παραθαλασσίαν, ὅπου καὶ γεννᾷ. Πηγαίνωντας μίαν φορὰν νὰ βοσκήσῃ, ἔλαχε καὶ ἀνέβη ἡ θάλασσα, καὶ ἔσυρε τὴν φωλεὰν μὲ τὰ πουλία, καὶ ἀπεπνίγησαν. Καὶ ὅταν ἦλθε, καὶ εἶδε τὴν δυστυχίαν εἶπεν· Ὢ κακότυχη ἐγώ! ὅτι τὴν γῆν ἔφευγα, καὶ κατέφευγα εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία μοῦ ἔγεινεν ἀπιστοτέρα.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι φυλάττονται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ λανθάνονται καὶ πίπτουσιν εἰς χειροτέρους ἐχθρούς.

ΜΥΘΟΣ 135.

Ἐλάφιον.

Ἐλάφι ἔστεκεν ἐπάνωθεν λίμνης, καὶ εἶδε τὰ πόδιά του, καὶ τὰ ἐμέμφετο, ἐπειδὴ ἦσαν λεπτά. Καὶ κατὰ τύχην διώκοντάς το ἕνα θηρίον, τότε ἠγάπησε τὴν λιγνότητα τῶν ποδῶν του.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλαῖς φοραῖς ὠφελούμεθα ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ μᾶς φαίνεται ὅτι μᾶς βλάπτουν.

ΜΥΘΟΣ 136.

Βαθρακοί.

Δύο Βαθρακοὶ ἐγειτόνευσαν· καὶ ὁ μὲν εἷς ἦτον εἰς λίμνην βαθεῖαν, καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν δρομον· καὶ ὁ ἄλλος εἰς ὀλίγον νερὸν σιμὰ εἰς τὸν δρόμον. Ἐκεῖνος λοιπὸν ὁποῦ ἔστεκεν εἰς τὴν λίμνην, ἐσυμβούλευε τὸν ἄλλον νὰ εὐγῇ ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν λίμνην, ἐπειδὴ θέλει εἶναι ἄφοβος· ὁ δὲ ἄλλος δὲν τὸν ἤκουσε, καὶ ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀφήσῃ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ἕως ὁποῦ ἐσυνέβη, καὶ ἀπερνῶντας ἕνα ἁμάξι τὸν ἐπλάκωσεν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι διὰ νὰ μὴ ἀκούωσι τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων, βλάπτουσι τὸν ἑαυτόν τους.

ΜΥΘΟΣ 137.

Ἄνθρωπος καὶ Σκορπίος.

Ἕνας ἄνθρωπος κυνηγῶν τὰς ἀκρίδας, ἔλαχε νὰ εὕρῃ Σκορπίον, ὁ ὁποῖος τὸν εἶπε· Μὴ μ' ἐγγίξῃς, ὅτι σὲ κάμνω νὰ ἀφήσῃς τὰς ἀκρίδας ὁποῦ ἐπίασες.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲν πρέπει μὲ τὰς κακοὺς ἀνθρώπȣς νὰ ἀνακατωνώμεθα.

ΜΥΘΟΣ 138.

Κάμηλος.

Ἡ Κάμηλος ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τῆς δώσῃ κέρατα· καὶ ἐπειδὴ δὲν εἰσακούετο, ἐζήτει πάλιν μὲ πλέον προθυμίαν, τόσον, ὥστε τῆς ἐστέρησε καὶ τὰ αὐτία.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρέπει νὰ ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν τὰ ἀναγκαῖα, καὶ ὄχι τὰ περιττά.

ΜΥΘΟΣ 139.

Ἀστρολόγος.

Ἕνας Ἀστρολόγος περιπατῶντας ἀπερισκέπτως ἔπεσεν εἰς ἕνα πηγάδι· καὶ ἕνας στρατοκόπος τὸν εἶπεν· Ὦ καλὲ σὺ ὁποῦ ἔλεγες ὅτι τὰ οὐράνια περισκοπεῖς, πῶς δὲν ἔβλεπες τὴν γῆν, ἀλλὰ ἔπεσες;

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ καυχῶνται νὰ ἠξεύρουσι τὰ μέλλοντα, οὐδὲ τὰ παρόντα γνωρίζουσι.

ΜΥΘΟΣ 140.

Βόδια.

Τρία βόδια ἔβοσκον ὁμοῦ, καὶ κανένα θηρίον δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὰ βλάψῃ. Καὶ ἐπειδὴ ἄρχισαν νὰ ἐχθρεύωνται, καὶ ἐχωρίσθησαν, τότε κάθε θηρίον τὰ εὑρῆκε χωρισμένα καὶ τὰ ἔφθειρεν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι χωρίζονται ἀπὸ τὴν συντροφίαν τους, δικαίως ἀπολοῦνται.

ΜΥΘΟΣ 141.

Γαΐδαρος.

Γαΐδαρός τις ἦτον φορτωμένος ἅλας, καὶ ἐπέρνα ποταμόν· γλυστρίσας δὲ ἔπεσεν εἰς τὸ νερόν· καὶ ἐπειδὴ τὸ ἅλας ἔλυωσεν, αὐτὸς ἐλαφρώθη ἀπὸ τὸ βάρος, καὶ εὐγῆκε. Καὶ μετὰ ἡμέρας πάλιν ὄντας φορτωμένος σφογγάρια ἐπέρνα τὸν ποταμὸν, καὶ ἔπεσεν ἐξεπίτηδες, νομίζωντας ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ἴδιον· τὰ σφογγάρια ὅμως ἐγέμισαν νερὸν τόσον, ὁποῦ δὲν ἠδύνατο νὰ σηκωθῇ ἐπάνω, καὶ οὕτως ἀπεπνίγη.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλαῖς φοραῖς ἐνῷ προσδοκοῦμεν κέρδος, καντανοῦμεν εἰς ζημίαν.

ΜΥΘΟΣ 142.

Σκύλος.

Σκύλος ἐβάσταζε κρέας εἰς τὸ στόμα, καὶ ἀπερνοῦσε γεφύρι· βλέπωντας δὲ τὸν ἴσκιόν του εἰς τὸ νερὸν, ἐνόμισεν ὅτι εἶναι πλέον μεγαλήτερον τὸ κρέας ἐκεῖνο·

ὅθεν ἄφησε τὸ κρέας ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸ στόμα του, καὶ οὕτως ἔχασε καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι πλεονεκτοῦσι, χάνουσι καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἔχουσιν.

ΜΥΘΟΣ 143.

Ὄφις καὶ Γεωργός.

Ἕνας Γεωργὸς ἔτρεφεν Ὄφιν· καὶ ὅταν ἦτον ψύχρα, τὸν ἔβανεν εἰς τὸν κόρφον τȣ, καὶ τὸν ἐθέρμαινε. Καὶ τὸ Φίδι τὸν ἐδάγκασε τόσον, ὥστε τὸν ἔφερεν εἰς θάνατον.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον φέρονται οἱ κακοὶ ἄνθρωποι πρὸς τοὺς εὐεργέτας των.

ΜΥΘΟΣ 144.

Ὄφις καὶ Καρκῖνος.

Ὄφις καὶ Καρκῖνος ἔκαμαν φιλίαν, καὶ ἔβοσκαν ὁμοῦ. Καὶ ὁ μὲν Καρκῖνος ὥντας ἁπλοῦς τὸν τρόπον καὶ ἄκακος, ἐσυμβούλευε καὶ ἐκεῖνον διὰ νὰ μεταβά-

λη τὴν πανουργίαν του. Ὁ δὲ Ὄφις δὲν ἐπείθετο, ἀλλ' οὔτε ἤκουε τὴν συμβουλήν του. Ὁ Καρκῖνος λοιπὸν παρατηρήσας αὐτὸν κοιμώμενον, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν λαιμὸν μὲ τὰ νύχιά του, καὶ σφίγκωντάς τον ὅσον ἐμποροῦσε, τὸν ἐφόνευσεν. Ἀφοῦ δὲ ὁ Ὄφις μετὰ θάνατον ἅπλωσε καὶ ἐτεντώθη, τότε ὁ Καρκῖνος εἶπεν· Ἀνίσως καὶ προτήτερα ἤθελες ἦσαι οὕτως εὐθὺς καὶ ἁπλοῦς, δὲν ἤθελες πάθει αὐτὴν τὴν τιμωρίαν.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι ἐκ φύσεως εἶναι κακοὶ, δυσκόλως μεταβάλλονται εἰς τὸ καλόν.

ΤΕΛΟΣ.

